

บทนำ

‘ที่นี่ที่ไหนกัน หรือว่าเราตายแล้วอย่างนั้นหรือ’

หญิงสาวเรือนร่างระหงทว่าพอมบาง ผู้เป็นเจ้าของใบหน้าที่งดงามแต่แสนซีดเซียวเผ่าครุ่นคิดตามตัวเอง ก่อนจะใช้ดวงตาสีดำสนิทกวาดมองพร้อมทั้งสังเกตไปรอบๆ ภายด้วยความแปลกประหลาดใจ จากนั้นเพียงชั่วครู่ใบหน้าที่งดงามไร้สีเลือดก็คลี่ยิ้มสนใจขึ้นมาเมื่อรับรู้ถึงอะไรบางอย่าง

สมองเริ่มมีภาพเหตุการณ์ในอดีตปรากฏ ความทรงจำฉายผุดขึ้นมาซ้ำๆ รวากับแผ่นซีดีภาพยนตร์ที่กำลังไหลดล่น

ใช่แล้ว... ตอนนั้นเธอเดินอยู่บนบาทวิถีกับหลานสาวตัวน้อยผู้เกี่ยวข้องกันแค่นั้นเอง เพราะอีกฝ่ายบอกว่าอยากกินน้ำแข็งไส

“น้ำลื่นเดินให้เร็วๆ หน้อยได้ไหม น้องเนยอยากกินน้ำแข็งไสไวๆ”

เด็กน้อยชี้นิ้วบอกเธอด้วยน้ำเสียงเอาแต่ใจ จากนั้นร่างเล็กๆ จึงวิ่งข้ามไปยังฝั่งตรงข้ามอย่างรวดเร็ว ไม่คิดสนใจเกวลินที่เดินตามอยู่ด้านหลัง เพราะรู้สึกอีกฝ่ายนั้นชักชวนง่วงม่นักในสายตาตน โดยที่ผู้สูงวัยกว่ายังไม่ทันจะได้เอ่ยปากห้ามปราม คนโตกว่าจึงจำต้องวิ่งตามไปติดๆ

รถเก๋งสีขาวคันงามยี่ห้อคันตาคันหนึ่งแล่นตรงเข้ามายังพวกเธอ พร้อม

กับเสียงเบรคห้ามล้อดังสนั่น ร่างบางหันไปมองรถที่แล่นเข้ามาอย่างรวดเร็ว จนเกือบจะถึงตรงที่เธอกับเด็กน้อยยืนอยู่ หญิงสาวตัดสินใจผลักร่างเล็ก นั้นให้พ้นจากวิถีรถเก๋งคันนั้นทันที

ใบหน้างดงามหันกลับไปมองรถคันเดิมอีกครั้ง เลี้ยวขณะนั้นดวงตาดอกท้อสบประสานกับดวงตาเกรี้ยวกราดของผู้ที่อยู่ภายในรถ

เธอไม่ได้หันตาหรือหันหน้าหนีตามสัญชาตญาณระวังภัย ทว่าดวงตูปากคอคี้วคงกลับมีรอยยิ้มเจิดจ้าปรากฏ และนี่คงเป็นยิ้มเดียวที่มีตั้งแต่เธอเกิดมาได้สิบเก้าปี

จากนั้นร่างเธอก็ลอยละลิวปลิ่วไปด้วยแรงปะทะ หูได้ยินเสียงเบรคห้ามล้อดังสนั่นไปทั้งถนน ก่อนจะตามมาด้วยเสียงดังตูบ! เมื่อร่างบอบบางปะทะกับรถอย่างจัง จนร่างของเธอกระเด็นห่างจากจุดที่ถูกชนไปหลายเมตร หูแว่วได้ยินเสียงร้องไห้จ้าของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นหลานสาวเพียงแค่นั้นยาม ก่อนที่สติของเธอจะดับวูบลงไม่รู้รู้ต่อสิ่งใดอีกต่อไป

ทว่าใบหน้านั้นยังคงแต่งแต้มไปด้วยรอยยิ้ม ขอบคุณ... ที่ปลดปล่อย...

‘ตายแล้ว เธอต้องตายแล้วแน่ๆ’

เธอคิดกับตัวเองอย่างมั่นใจ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต บวกกับสภาพทิวทัศน์แปลกตาที่เห็นตรงหน้า ทำให้ใบหน้างดงามซัดขาวไร้สีเลือดและริมฝีปากซีดจางแผยยิ้มกว้าง ก่อนที่...

“ตายแล้ว... ฮ่าๆๆ ในที่สุดฉันก็ตายแล้ว”

หนึ่ง กำเนิดใหม่

เจ้าของร่างระหงยืนแหงนหน้าแผดเสียงหัวเราะดังลั่น เรียกได้ว่าไม่สนฟ้าแคว่ดินใดๆ ทั้งสิ้น เธอในตอนนี้ไร้ความรู้สึกเสียใจต่อการจบชีวิตของตัวเองอย่างสิ้นเชิง ความยินดีนั้นมากมายจนทำให้ไม่ทันได้สังเกตว่าห่างออกไปยังมีสายตาสองคู่จับจ้องมาที่เธอ

“แน่ใจแล้วหรือท่านผู้เฒ่า ว่านางเป็นวิญญาณจากเขตของท่าน” หนึ่งในสองเป็นชายหนุ่มผู้มีใบหน้าหล่อใส กับการแต่งกายสไตล์เกาส์ที่กำลังเป็นที่นิยมในยุคสมัยนี้กล่าวขึ้น

“แล้วนั้นนางเป็นอะไรของนาง ดวงวิญญาณก็เป็นบ้าได้ด้วยหรือ”

สายตาของเขาจับจ้องร่างที่อยู่ห่างออกไปเบื้องหน้าอย่างไม่ลดละ ในแวตายังแฝงไว้ด้วยความหวาดระแวงลึกๆ ผู้ที่ถูกเรียกว่าผู้เฒ่าหันหน้ามามองคู่สนทนา ก่อนจะหันหน้ากลับไปมองร่างบอบบางนั้นอีกครั้ง แล้วเอ่ยตอบอย่างจ่นปัญญา

“ข้าเองก็ไม่แน่ใจนัก ไม่เคยมีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้น หรือว่าวิญญาณของนางจะได้รับผลกระทบจากความผิดพลาด”

คนหนุ่มกว่าเฝ้าริมฝีปากแน่นกับคำตอบที่ได้รับ ก่อนจะยอมรับเงิบๆ

ในใจ

“ใช่แล้ว มันไม่เคยเป็นแบบนี้ ไม่เคยมียมทูตหรือผู้รับดวงวิญญาณ
ตนใดบันทึกเอาไว้ว่าเคยพบเจอวิญญาณคนตายที่เป็นบ้า! เพราะต่อให้เป็นคนบ้า
สติไม่ดี หรือคนพิการไม่สมประกอบใดๆ เมื่อตายตกมาแล้วก็จะคืนรูปเป็น
วิญญาณที่สมประกอบ แตกต่างกับสตรีตรงหน้าที่เลดูจะวิปลาสโดยแท้”

“แล้วแบบนี้ ถ้าโดนนางกัดเข้าละก็ พวกเราจะติดไหม”

คนแก่หันมามองหน้าคนหนุ่มกว่าพลางขมวดคิ้ว ก่อนจะถามด้วยความ
งุนงง เนื่องจากไม่เข้าใจความหมายในคำถามเท่าใดนัก

“ติดสิ่งใดกัน”

“ข้าเคยได้ยินผู้คนพูดกันว่า ที่โลกมนุษย์นั้นจะมีโรคชนิดหนึ่ง หากถูก
กัดจะถ่ายทอดทางน้ำลาย เรียกกันว่าโรคพิษสุนัขบ้า”

โป๊ก!

“โอ๊ย! ท่านเขกหัวข้าด้วยเรื่องอะไรกันเล่า”

ผู้อ่อนวัยกว่าร้องด้วยความเจ็บปวดพลางยกมือขึ้นลูบศีรษะบ่อยๆ
ใบหน้าหงิกงอแสดงออกถึงความไม่พอใจอย่างชัดเจน

“เชกให้เจ้าหายบ้านะสิ ดูท่าว่าเจ้าจะคลุกคลีกับพวกมนุษย์มากเกินไป
แล้วกระมัง ถึงได้คิดอะไรโง่ๆ แบบนี้ออกมาได้” ชายชราก่นด่าอีกฝ่าย
น้ำเสียงที่ใช้บ่งบอกถึงความหงุดหงิด ก่อนที่เขาจะหันกลับไปมองเป้าหมายของ
ตนเองต่ออีกครั้ง

“จ้ากๆ”

ลั่นเสียงร้องรำงูของผู้เฒ่ากึ่งผวาเหือก กระโดดตัวลอยขึ้นไปเกาะกอด
คนหนุ่มกว่าโดยที่อีกฝ่ายไม่ทันได้ตั้งตัว แต่เขาก็อ้าแขนรับด้วยสัญชาตญาณ

“เจ้าๆ มาเมื่อไรกันนี่”

ชายชราร้องถามร่างบางที่บัดนี้มายืนอยู่ข้างตนอย่างเงิบเขิบโดยที่เขา
ไม่ทันรู้สีกตัว เกรลนเหลือบตามองคนทั้งสอง เห็นอีกฝ่ายอยู่ในท่าคล้ายแม่
ลิงกำลังอุ้มลูก ร่างบางพลันมีรอยยิ้มมุมปากน้อยๆ ตอบด้วยน้ำเสียงสดใส

ผิดกับใบหน้าที่ซีดขาว

“ก็มาเมื่อเห็นนั่นแหละ ลุงคือคนที่จะมารับดวงวิญญาณฉันใช่ไหม”

คราวนี้ทั้งคู่ต่างรีบพยักหน้าให้เธออย่างรวดเร็วเป็นการตอบรับ

“อา... งั้นก็ไปกันเถอะ ฉันพร้อมแล้ว”

ผู้มารับหันหน้ามามองสบตากัน แล้วก็นั่งอึ้งงงวายไปชั่วครู่หนึ่งด้วยความแปลกใจกับเหตุการณ์ดวงวิญญาณเป็นฝ่ายรีบร้อนให้หายไปเสียเอง

ตั้งแต่พวกเขาทำหน้าที่นี้มา จวบจนจะปลดเกษียณแล้ว ก็เพิ่งเคยพบเคยเห็นเรื่องราวเช่นนี้ เพราะโดยทั่วไปแล้วมนุษย์ทุกผู้ทุกคนเมื่อสิ้นชีพดับชีवालลง จะแบ่งแยกได้อยู่สามจำพวกหลัก...

จำพวกแรกเป็นผู้มีบุคคลอันเป็นที่รักเป็นห่วงยึดติด พอได้รับรู้ว่าตนเองได้สิ้นชีพลงแล้วก็มักจะอาลัยอาวรณ์ต่อชีวิตเมื่อครั้งยังไม่ตาย เป็นเหตุให้โศกเศร้าเสียใจกับการตายของตนยิ่งนัก

จำพวกที่สองนั้นหรือ มักเป็นผู้ที่ถูกทำร้ายทั้งจากคนที่ไม่รู้จัก หรือคนที่ไว้ใจ แม้กระทั่งคนที่ตนรัก คนจำพวกนี้เมื่อรับรู้ว่าได้ตายกลายเป็นวิญญาณแล้วมักจะมีอาการอาพาตพยาบาล เกือบครึ่งโง่ธแค้นต่อผู้ที่ทำร้ายตนเองอย่างยิ่ง จนเกิดเหตุวิญญาณบางดวงที่มีพลังแกร่งกล้าจากแรงแค้นหลบหนีจากพวกเขาเพื่อไปล้างแค้นผู้ที่ทำร้ายตนอยู่เนืองๆ

ส่วนจำพวกที่สามนั้นเป็นผู้ที่คิดทำลายชีวิตตนเอง ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอันใดก็ตาม ทว่าส่วนใหญ่เมื่อสิ้นชีพลงตามการกระทำ ก็เชื่อว่าทุกคนจะมีความสุขอย่างที่คิด เพราะเมื่อได้สูญเสียชีวิตอันมีค่าลง กลับกลายเป็นดวงวิญญาณมองเห็นภาพผู้ที่อยู่เบื้องหลังร้องไห้คร่ำครวญถึงตัวเอง ได้รับรู้ถึงผู้ที่รักและปรารถนาดีแก่ตน พวกเขาเหล่านั้นก็มักจะรำลึกว่า “ไม่อยากจะตาย” หรือไม่ก็มักเอ่ยว่า “รู้อย่างนี้คงไม่ทำแบบนี้”

แต่ชีวิตหาใช่การเล่นเกม ต่อให้คิดได้เพียงใด ผลออกมาก็มักจะสายเกินไปเสียแล้ว ต่อให้ร้องไห้โศกเพียงใด ก็มิอาจทำให้ตนเองฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาได้อีก ทุกคนจึงจำต้องก้มหน้ารับผลกระทบที่ตนได้กระทำมา โดยส่วนมาก

แล้ว วิญญาณทุกดวงมักจะมีอารมณ์คล้ายคลึงกัน คือมีความอาลัยอาวรณ์ หรือโศกเคืองเคียดแค้น ไม่กี่วันหมดเสียใจ

ทว่าวิญญาณหญิงสาวเบื้องหน้าพวกเขานั้นกลับไม่มีความรู้สึกอาทร ร้อนใจที่ตัวเองตายให้เห็นสักนิด แถมเจ้าตัวยังเป็นฝ่ายเร่งเร้าให้พวกดวง วิญญาณไป โดยไม่มีท่าทีแสดงออกถึงความอาวรณ์ในชีวิตแม้แต่หน่อย กล่าว ได้ว่าหญิงสาวนั้นสงบนิ่งคล้ายผู้หลุดพ้นจากข้อผูกมัดใดๆ ทั้งมวลแล้วก็ได้

“อะแหมๆ นี่ในฐานะที่ข้าเป็นผู้มารับดวงวิญญาณเจ้า ข้าจะอนุโลมให้ เจ้าสามารถกลับไปรำลาคคนที่เจ้ารักได้ ดีไหมล่ะ”

ผู้เฒ่าเอ่ยขึ้นเพื่อแก้หน้าและรักษาภาพพจน์อันเหลือเฟือเพียงน้อยนิดของ อาชีพตนไว้ หลังจากได้ลงมาจากเอาจของเพื่อนร่วมงานเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“ไม่จำเป็น” เสียงเย็นชาชัดเจนขึ้นทันทีเมื่อได้ยินคำพูดประโยคนั้น

“เจ้าไม่ปรารถนาจะไปลาพวกพ้อง?”

“ใช่”

“เจ้าไม่คิดจะไปลาคนรัก?”

“ฉันไม่มีคนรัก”

“ครอบครัวเล่า?”

“ฉันไม่มีครอบครัว”

เธอบอกอีกฝ่ายเรียบๆ ทว่าในใจหวนคิดถึงคำว่า ‘ครอบครัว’ นั้นยิ่ง ทำให้เธอรู้สึกอยากอาเจียนกับคำคำนี้ยิ่งนัก ใบหน้างดงามนิ่งเรียบ ดวงตา สีดำเผยแววเย็นชา แต่น้ำเสียงที่ตอบกลับเย็นชายิ่งกว่า เป็นผลให้ผู้เฒ่าไม่คิด ซักถามสิ่งใดต่อ

ไม่รู้ว่าจะไปพบเจอกับอะไรมา ถึงได้ดูเฉยเมยต่อทุกสิ่งทุกอย่างได้ เยี่ยงนี้

คนหนุ่มครุ่นคิดกับตัวเอง แต่เขาก็เลือกที่จะไม่เอ่ยสิ่งใดต่อไปอีก เพราะทุกคนบนโลกล้วนแล้วแต่มีชะตากรรมเป็นของตนเอง ไม่ว่าจะพบเจอ สิ่งใดมา นั่นถือเป็นโชคชะตาของหญิงสาวทั้งสิ้น พวกเขามีหน้าที่มารับดวง

วิญญานเพียงเท่านั้น

ร่างบางของเกวลินก้าวเดินตามแถวไปข้างหน้าเรื่อยๆ ส่วนผู้มารับทั้งสองเมื่อหมดหน้าที่ลงแล้วจึงหายไปหลังจากที่นำเธอมาต่อแถว พอมาถึงคิวของหญิงสาว สตรีชราหลังค่อมในชุดสีดามอชอกก็ตักน้ำสีใส่ใส่สาม พลงยื่นมือเหยียนที่มีสามน้ำแกงใสๆ ส่งมาให้

“นี่คือ?”

“นี่คือน้ำแกงลืมนั่น หลังจากเจ้าได้ไปเกิดยังชาติภพใหม่ จะลืมนความทรงจำของชาติภพเก่าได้หมดสิ้น” เสียงแหบพร่าของหญิงชราตรงหน้าเอ่ย

‘ฮึ! ลืมมันหรือ ลืมแล้วเธอก็อาจจะต้องตายทั้งเป็นเหมือนที่เคย เพราะไม่รู้เล่ห์เหลี่ยมของคนที่ดีร้าย เช่นนั้นชาติเดียวก็เกินพอแล้วมั้ง’

ไวก่ความคิด มือขาวเล็กกว่าสามน้ำแกงในมือที่รับมาทั้งทันทีโดยไม่คิดจะดื่มแม้แต่น้อย หญิงชราเงยหน้าขึ้นสบตาอีกฝ่ายชั่วครู่หนึ่ง ก่อนจะชี้มือไปยังบ่อน้ำสีทองสองประกายสดใสไกลออกไปข้างหน้าโดยไร้คำพูดอธิบายใดๆ จากนั้นนางก็หันไปตักน้ำแกงให้ดวงวิญญานดวงอื่นต่อ คล้ายกับว่าเมื่อครู่ไม่มีสิ่งผิดปกติใดเกิดขึ้น

ทว่าในช่วงเวลาที่ประสานสายตากับคนตรงหน้า เกวลินกลับรับรู้และรู้สึกได้ถึงแวตาแวหนาสงสารของอีกฝ่ายที่ส่งมาให้เธออย่างท่วมท้น ร่างบางเดินไปยังบ่อน้ำที่หญิงชราชี้เมื่อครู่อย่างช้าๆ ก่อนจะทิ้งกายลงสู่พื้นน้ำสีสว่างนั้นโดยไม่ลังเล

‘เกิดชาติใหม่ ฉันจะไม่ยอมให้ใครมาอยู่เหนือตัวเองได้อีก ไม่ว่าเรื่องอะไรจะไม่ยอมให้ใครมาบังคับได้ ฉันขอสาบาน!’

หญิงชราผู้ตักน้ำแกงหันไปมอย่งทิศที่หญิงสาวเดินจากไป ในดวงตาแห่งแล้งครุ่นนั้นพลันมีน้ำตาเอ่อคลอขึ้นมา ก่อนจะก้มหน้าลง มือก็ตักน้ำแกงให้ผู้ที่มายืนต่อแถวเบื้องหน้าต่อ หยดน้ำสีใสที่คลออยู่ในดวงตาหญิงชราหยดรินร่วงลงสู่พื้นโดยไม่มีผู้ใดได้ทันสังเกตเห็น นางรู้ว่าหากหญิงสาวเมื่อครู่ผ่าน

เหตุการณ์ใดมา

‘นี่คงเป็นสิ่งที่เดียวที่แม่ผู้เลวทรามคนนี้จะทำให้เจ้าได้ แม่ไม่อาจชดเชยกับสิ่งที่แม่ทำร้ายเจ้าในชาติภพก่อน แต่ก็ขอให้ภยันหน้าเจ้าได้พบกับสิ่งดีๆ ด้วยเถิด’

แม่เป็นเพียงหนึ่งชาติที่เคยพบปะ ก็ถือเป็นวาสนาแล้วมิใช่หรือ...

สอง บิดาผู้เฝ้ารอ

“โอ๊ย! ปวดเหลือเกิน ทำไมถึงได้ปวดเยี่ยงนี้กันนะ”

เสียงกรีดร้องของสตรีดังลั่นสะท้านไปทั่วทั้งจวนไร้พ่าย จวบจนบริเวณบ้านเรือนที่อยู่เคียงข้างต่างก็ได้ยินกันชัดเจน เป็นที่ทราบโดยทั่วกันว่าฐุหยินของท่านแม่ทัพจ้าวแห่งจวนไร้พ่ายเจ็บท้องคลอดบุตรมาเป็นเวลาสามวันแล้ว ทว่าทารกน้อยยังไม่ยอมคลอดออกมา บรรดาหมอดำเฒ่าที่มีอยู่เกือบทั่วทั้งแคว้นล้วนถูกท่านแม่ทัพตามตัวมาจนหมดสิ้น แต่ก็ไม่มีใครหาสาเหตุได้ว่าเป็นเพราะอะไร เวลาล่วงเลยจนถึงปานนี้ ทายาทสกุลจ้าวก็ยังไม่ยอมออกมาดูโลกเสียที

ภายในห้องนอนของท่านแม่ทัพมีสตรีผู้มีใบหน้างดงามเป็นหนึ่ง แม้ว่าในเวลานี้จะอยู่ในสภาพเหงื่อท่วมกายก็ตาม นางนอนร้องครวญครางอย่างทรมานเจียนจะขาดใจ บรรดาหมอดำเฒ่าทั้งหลายต่างมีสีหน้าเคร่งเครียดไปตามๆ กัน ด้วยจวนปัญญาที่จะทำอะไร เพราะทารกน้อยในครรภ์นั้นมียอมกลับหัวเสียที เกรงเหลือเกินว่าหากมีเหตุอันใดเกิดขึ้นกับฐุหยินจ้าวและบุตรในครรภ์ พวกตนคงไม่แคล้วต้องมัวนเป็นไปด้วยเป็นแน่

ด้านนอกมีชายหนุ่มรูปร่างสูงสง่า ใบหน้าหล่อเหลาคมเข้ม ดวงตาสีดำ

สนิทของเขามีแววร้อนนอกร้อนใจฉายชัด ยามนี้เจ้าตัวกำลังเดินวนไปเวียนมา ไม่ยอมหยุด

“ทำอะไรดีนะ! จะทำอะไรดี”

เวลานี้เขานึกห่วงภรรยาสาวที่อยู่ในห้องยิ่งนัก ยิ่งยามใดที่หูได้ยินเสียง นางกริรธอง ใบหน้าหล่อเหลาก็พลอยบิดเบี้ยวไปด้วย

เขาคือ ‘จ้าวหมิงหลง’ แม่ทัพไร้พ่ายผู้ชนะศึกประกาศคักตามาทั่วทุก แคว้นแดนเหนือใต้แน่นอน ทว่ายามนี้ชื่อเสียงเหล่านั้นกลับไม่สามารถช่วยอะไร ได้เลย ใบหน้าหล่อเหลามีแต่ความกังวลฉายชัด ยิ่งยามได้ยินเสียงภรรยา ร้องเอ่ยถึงเขา ใบหน้าของท่านแม่ทัพหนุ่มก็ยิ่งหดเล็กลงไปทุกขณะ

“หมิงหลง เจ้าคนชั่วช้า ข้าต้องทรมานเช่นนี้เพราะเจ้าคนเดียว ไม่ ยุติธรรมเลยสักนิด ทั้งที่เจ้าเป็นคนทำแท้งๆ นับแต่นั้นต่อไปเจ้าอย่าได้คิดหวัง จะเข้าห้องข้าอีกเลย”

เสียงหวานแผดร้องโวยวายดังลั่นจวน ประโยคที่เอ่ยออกมา นั้นทำเอา คนเป็นหมอต้มยำ ตลกดจนบรรดาบ่าวไพร่ในเรือนต้องก้มหน้าก้นหัวเราะ ทว่ากลับมีผลต่อคนที่ยืนฟังอยู่ด้านหน้าประตูอย่างยิ่ง เมื่อเขาได้ยินแล้วถึงกับ คอตกไปในทันทีเลยทีเดียว

“จางฟง เจ้าลองฟังคำที่เขียนเออร์ฟูดลี นางห้ามข้าเข้าห้องนางด้วย จะ ทำอย่างไรดีเล่า”

เขาหันไปฟ้องพ่อบ้านคนสนิทที่ตอนนี้นั่งฟังเสาสลับตา ด้วยว่ามองตาม ผู้เป็นนายเดินไปเดินมาจนตาลาย ต้องมานั่งพักหลังจากโก่งคออาเจียนนั่นเอง

“นายท่านขอรับ ฮูหยินเพียงแค่รู้สึกเจ็บปวดมากก็เลยต้องหาทางระบาย ออกเท่านั้นเอง ท่านอย่าได้วิตกกังวลไปเลยขอรับ”

ว่าแล้วจางฟงก็มีอันต้องหันไปโก่งคออีกรอบ เพราะแค่ช่วงเวลาที่พัก คุ้ยกัน นายท่านของเขาก็เดินไปเดินกลับนับได้แปดรอบ!

“ก็ข้าเป็นห่วงนางนี่นา” จ้าวหมิงหลงบ่นเสียงอ่อยกับบ่าวคนสนิทด้วย ทำทางหงุดหงิดใจ

‘โอ้ เซียนเออร์ยอดรัก ข้าหาได้มีความคิดที่จะเอาเปรียบเจ้าไม่ แต่จะ
ให้ทำอะไรได้เล่า ก็สวรรค์ไม่ยินยอมให้ข้าตั้งท้องนี่นา’

ยิ่งคิดชายหนุ่มก็ยิ่งหงุดหงิด ทำไมนะ ทำไมกัน เพราะเหตุใดบุตรถึง
ตั้งครรภ์ไม่ได้ เพราะอะไรโลกนี้ถึงมีแค่สตรีเท่านั้นที่อุ้มท้องคลอดบุตรได้

“มันไม่ยุติธรรมเลยสักนิด เพราะเหตุใดบุตรถึงตั้งท้องไม่ได้ ทำไมถึง
ไม่เท่าเทียมกัน ข้าต้องการความเท่าเทียม สวรรค์! ทำไมท่านถึงไม่ให้ข้าท้อง
เล่า”

น้ำเสียงเกรี้ยวกราดและแฝงไปด้วยพลังปราณเอ๋อดังลั่น ทำเอาจางฟง
ที่ทำท่าจะลุกมีอันต้องทรุดลงไปนั่งบนพื้นอีกครั้งหนึ่ง

สวรรค์!

ท่านแม่ทัพไร้พ่ายผู้เป็นมัจจุราชแห่งแคว้นต้าเจินที่แคว้นอื่นต่าง
หวั่นกลัวและหวาดเกรงนั้น มีความต้องการจะตั้งครรภ์คลอดบุตรเอง!

คาดว่าหากบุรุษอื่นได้ล่วงรู้ความคิดนี้ คงพร้อมใจกันเอาศีรษะโขก
ต้นไม้ตายไปตามๆ กันแน่ เนื่องจากแม่ทัพจ้าวผู้เป็นวีรบุรุษของแคว้นต้าเจิน
มีความต้องการที่จะตั้งครรภ์แทนสุหยิน เพียงเพราะว่ากลัวสุหยินของตนจะ
ไม่ยอมให้เข้าห้อง!

จ้าวหมิงหลงยังคงเดินไปเดินมาไม่หยุด ปากก็ร้องกันด่าตนเองไปด้วย
ความคับข้องใจที่ไม่สามารถตั้งครรภ์แทนสุหยินสุดที่รักได้ โดยไม่ทันได้มอง
เห็นสายตาของพ่อบ้านคนสนิทที่ทอดมองมาอย่างท้อแท้ ด้วยอัปจน
ปัญญาจะหาคำพูดใดๆ มากล่าวกับผู้เป็นนายได้สัก

‘เอาที่ท่านสบายใจเลยขอรับ... นายท่าน’

สาม

การกน้อยเหเมยฮวา

และแล้วในยามเช้าตรู่ของวันที่สี่ แสงสีทองของดวงอาทิตย์เริ่ม
สาดส่องจับขอบฟ้าไร้ พระจันทร์ทิ้งตัวร่วงหล่นลงสู่พื้นผิวน้ำ ดวงดารา
น้อยใหญ่บนผืนฟ้าต่างพากันหลบเร้นกาย

เหเมยฮวาสีแดงสดเบ่งบานงามสะพรั่ง หยาดน้ำค้างเกาะตามกลีบดอก
สีสดใส สะท้อนแสงแวววาวหยอกล้อกับแสงอ่อนๆ ในยามเช้า ส่งผลให้
ทิวทัศน์รอบบริเวณดงามปानสรวงสวรรค์ชั้นฟ้า

ทว่าในใจวนทวนแม่ทัพไร้พ่ายนั้นเล่า หาได้มีผู้ใดคิดจะให้ความสนใจ
กับความงามของทัศนียภาพไม่ ด้วยว่าเวลานี้มีเสียงร้องเล็กๆ เสียงหนึ่งดังขึ้น
ในใจวน ดึงความสนใจของพวกเขาได้ชะงัดนัก

“อู๊วๆๆ”

ในห้องนอนเต็มไปด้วยบรรดาหมอลำแม่ทัพหนุ่มดั้นด้นวิ่งไปลาก
ตามตัวมา จนกลุ่มคนแทบจะล้นออกมานอกห้อง

ณ เวลานั้นแต่ละคนล้วนมีสีหน้ายินดีปรีดากันถ้วนทั่ว จ้าวเพยเซียน
เพยรอยยิ้มอ่อนหวานแฝงความยินดี ไปหานางเต็มไปด้วยความอ่อนล้า ทว่า
ยังคงดงามดังเดิม แมื่อยามนี้จะเต็มไปด้วยหยาดเหงื่อเม็ดโตก็ตาม

ยิ่งเมื่อสายตามองเห็นร่างเล็กๆ ในห้องผ้าสีขาวสะอาดตาที่หมอบต่ำเฝ้าคนหนึ่งอุ้มมาเบื่องหน้า ฮูหยินจ้าวก็แทบหายคลายความเหนื่อยล้าเป็นปลิดทิ้ง

“ยินดีด้วยเจ้าคะฮูหยิน ท่านได้บุตรสาว”

หมอบต่ำเฝ้าวัยชราผู้อุ้มร่างเล็กๆ ในห้องผ้าเอ่ยขึ้น พลางยื่นส่งทารกน้อยให้ผู้เป็นมารดาได้ชื่นชมบุตรตัวเองบ้าง

หญิงสาวรับร่างน้อยๆ นั้นมากอดไว้แนบอด้วยความทะนุถนอม ความปลาบปลื้มปีติยินดีพลันบังเกิดขึ้นในใจอย่างล้นหลาม

อา... ลูกรักของนางถือกำเนิดแล้ว

“เชียนเออร์! เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง”

เมื่อประตูห้องนอนเปิดออก ร่างสูงใหญ่กำยำของท่านแม่ทัพไร้พ่ายก็ถลันกายเข้ามาในห้องอย่างรีบร้อน ก่อนจะร้องถามภรรยารักด้วยน้ำเสียงโล่งใจระคนยินดี

ร่างบางบนเตียงสงี่ยมอ่อนหวานเต็มใบหน้าให้สามี ก่อนจะยื่นห่อผ้าที่มีบุตรสาวอยู่ภายในอ้อมกอดให้ผู้เป็นบิดาได้เชยชมเจ้าตัวน้อยบ้าง

“ลูกพ่อ เจ้าช่างน่ารักน่าชังยิ่งนัก”

จ้าวหมิงหลงก้มลงหอมทารกน้อยที่อยู่ในห่อผ้าเบาๆ ด้วยเกรงว่าหากทำรุนแรงไปบุตรสาวตัวน้อยจะเจ็บเอาได้ วงหน้าหล่อเหลามีรอยยิ้มกว้างแววตามีความรักใคร่เอ็นดูฉายอยู่ตลอด

“ผิวขาวราวกับหิมะ ปากแดง หน้าตาจิ้มลิ้มนัก โตขึ้นมาเจ้าจะต้องเป็นสาวงามเหนือใครเหมือนแม่ของเจ้าอย่างแน่นอน”

ท่านแม่ทัพไร้พ่ายที่บัดนี้ผันตัวเองมาเป็นบิดาเพื่อบุตรเอ๋ยพรรณนาเอ็นยอบบุตรสาวในอ้อมแขนเป็นชุด พลางส่งเสียงหัวเราะยินดีออกมาไม่หยุด

จางฟงที่ยืนอยู่ข้างๆ ได้ยินดังนั้นก็อดใจไม่ไหวต้องชะงักหน้าเข้ามาดูร่างเล็กๆ ในห่อผ้าบ้าง เมื่อเห็นแล้วพอบ้านจึงเอ่ยแย้งขึ้นอย่างอดไม่ได้

“สาวงามอันใดกัน ตัวเล็กๆ แดงๆ ผิวหนังหรือก็เหี่ยวเหี่ยว นายท่านข้าหน่อยว่านี่ไม่ต่างจากลูกลิงที่อยู่ในป่าเลยนะขอรับ”

คำพูดของคนสนิทประดุจสายฟ้าฟาดลงกลางใจท่านแม่ทัพ ไวเท่าความคิด ไม่ต้องรอให้อีกฝ่ายได้กล่าวคำพูดใดต่อไป ทำให้ใหญ่สมรูปร่าง น้ำหนักสมฉายาจักรราชแห่งต้าเจินก็ประเคนเข้าใส่กลางลำตัวของบ่าวผู้ไม่รู้จักดูทิศทางลมทันทีแบบเน้นๆ

“จางฟง หากเจ้าไม่ใช่คนสนิทของข้า เจ้าได้ตายแน่!”

จ้าวหมิงหลงคำรามเสียงต่ำบอกอีกฝ่าย เพียงแต่สิ่งหนึ่งที่เขาไม่รู้ นั่นคือจางฟงในยามนั้นนอนไร้อสตียุบนพื้น ไม่ได้ยินคำพูดเหล่านั้นเสียแล้ว

เมื่อเพยเขียนเห็นดังนั้น ก็เลื่อนมือออกจากใต้หมอนที่มีมิดสันประดับพลอยวางสอไวย่างช้าๆ หากจางฟงสามารถรับรู้อนาคตได้แล้วละก็ เขาคงต้องไขกัศรชะขอบคุณหมิงหลงไม่ได้หยุดเป็นแน่แท้ เพราะหากหมิงหลงไม่ชิงลงมือเสียก่อน คาดว่าจุดที่มีดในมือสูลุ่หนิงจ้าวจะขว้างออกไปนั่นคงเป็นลำคอ บ่าวคนสนิทของสามืออย่างแน่นอน

“นับว่าโชคของเจ้ายังดีอยู่ คราวหน้าหากกล้าเอ่ยว่าลูกข้าอีก ข้าจะตัดลิ้นเจ้าทิ้งเสียเลย”

นางคิดคาดโทษอีกฝ่ายไว้ในใจ ก่อนจะหันไปถามผู้เป็นสามีด้วยน้ำเสียงอันอ่อนหวาน ผิดกับความคิดเมื่อครู่

“ท่านพี่ ท่านจะตั้งชื่อให้ลูกเราว่าอะไรดีเจ้าคะ”

จ้าวหมิงหลงทอดสายตาเปี่ยมสุขมองออกไปนอกหน้าต่างห้อง ดวงตามกล้ำจืดจ้องไปที่ต้นเหมยฮวาสีแดงสดซึ่งยามนี้ออกดอกบานเต็มต้นท่ามกลางหิมะโปรยปราย เป็นผลให้ทัศนียภาพที่เห็นนั้นงดงามจับตา

ก่อนที่จะก้มลงมองบุตรสาวในวงแขนตัวเอง ใบหน้าหล่อเหลามีรอยยิ้มกว้าง ดวงตาเต็มไปด้วยความรักใคร่เอ็นดูขณะเอ่ยคำพูดขึ้นช้าๆ

“นางเกิดในวันที่ท้องฟ้าสดใส แต่กลับมีหิมะโปรยปราย เหมยฮวาในสวนบานสะพรั่ง ถ้าอย่างนั้นก็ให้ชื่อ ‘เหมยฮวา’ แล้วกัน เจ้าคิดว่าอย่างไรน้องหญิง”

เพยเขียนมองตามสายตาของผู้เป็นสามีออกไปด้านนอกหน้าต่าง เห็น

เหมยฮวาเบ่งบานผลิดอกเต็มต้นท่ามกลางหิมะ ดูแล้วงดงามจับตายิ่งนัก นาง
พยักหน้าเห็นดีด้วย ก่อนจะเอนร่างซบไหล่แกร่งที่อุ้มบุตรสาวอยู่ข้างกาย

‘เหมยฮวา เหมยน้อยของแม่ แม่ปรารถนาให้เจ้าเติบโตอย่างมีความสุข
และไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆ เหน็ดเหนื่อยเดียวกับเหมยฮวาที่สามารถเบ่งบาน
อย่างงดงามได้แม้ในวันที่มีหิมะตกหนัก’

ในห้องนอน สามคนพ่อแม่ลูกต่างซึมซับความรู้สึกดีๆ ในช่วงเวลานั้น
ไว้หัวใจ โดยไม่มีผู้ใดให้ความสนใจต่อร่างพ่อแม่บ้านของจวนที่นอนกองติด
ข้างฝาตุ๊กกองผ้าขี้ริ้วเก่าๆ ผืนหนึ่ง ที่ยามนี้ยังนอนไม่ได้สติอยู่ภายใต้หน้าต่าง
บานที่พวกเขา mong เหม่อ... แม่แต่น้อย

สี่

กานแม่ทัพกับคุณหนูเหมยฮวา (1)

วังหลวง

ภายในห้องพระโรงอันยิ่งใหญ่ สถานที่ว่าราชการของฮ่องเต้ บรรดาขุนนางน้อยใหญ่ต่างยืนเรียงรายกันตามลำดับชั้นของแต่ละคน

ที่อยู่เบื้องหน้าของทุกคนคือพระวรกายสูงสง่า พระพักตร์ทรงงามแลดูอิมเอิบ ตามลักษณะของผู้มีบุญญาธิการเหนือผู้ใดในแผ่นดิน พระองค์ทรงภูษาสีเหลืองปักดิ้นลายมังกรสีทองประจำตำแหน่ง ร่างนั้นตระหง่านประทับบนบัลลังก์มังกร เปล่งรัศมีแลดูน่าเกรงขามยิ่ง

“เออาละ ผู้ใดมีเรื่องอะไรจะกล่าวอีกหรือไม่” สুরเสียงทุ้มกังวานเต็มเปี่ยมไปด้วยอำนาจและبارมีตรัสขึ้น ก่อนพระเนตรคมกล้าจะไล่มองทุกคนที่อยู่เบื้องหน้า

ขุนนางราชชั้นสามผู้หนึ่งยกมือเตรียมอ้าปากกราบทูล เขายับกายเพื่อออกมาพูดเบื้องหน้าพระพักตร์ ก่อนจะม้วนต้องหุบปากกลดมือแล้วยืนขาลั่นพับๆ แทนเมื่อล้มผัสได้ถึงรังสีกดดันพุ่งมาทางตน และต้นตอที่แผ่มานั้นก็หาใช่ใครอื่นไม่ แต่เป็นแม่ทัพคู่พระทัยขององค์ฮ่องเต้เอง โดยที่เขาก็ไม่เข้าใจว่าตัวเองทำสิ่งใดผิด ท่านแม่ทัพไร้พ่ายจึงต้องจ้องเขม็งแผดรังสีร้อนแรงไล่ถึง

ขนาดนี้

เจ้าหญิงหลงพยายามส่งสายตาพิฆาต อีกทั้งยังแผ่รังสีกดดันใส่อีกฝ่าย จนขุนนางเฒ่าผู้นั้นแข็งขาอ่อนปวกเปียกยืนประคองตนแทบไม่อยู่ คิดว่าหากมิได้ยืนอยู่หน้าพระพักตร์ เจ้าตัวคงปล่อยร่างให้ทรุดฮวบลงไปแล้ว เมื่อเห็นดังนั้นใบหน้าคมดุจึงลอบยิ้มมุมปากด้วยความสามัคคี ยิ่งเห็นว่ามีผู้ใดกล้าออกมากล่าวอะไรต่ออีก รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ก็ยิ่งผุดกว้างขึ้นมานบนใบหน้าคมเข้มอย่างพึงพอใจ

บุรุษบนบัลลังก์มังกรทอดพระเนตรเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด พระองค์ทรงส่ายพระพักตร์เพียงเล็กน้อยด้วยความอดทนระอาใจต่อการกระทำของแม่ทัพผู้เป็นสหายสนิท

“เออละ ในเมื่อไม่มีสิ่งใดแล้วก็จะแยกย้ายกันเสีย ใครมีอะไรต้องทำก็ไปทำให้เสร็จสิ้น ส่วนแม่ทัพเจ้าตามเราไปที่ห้องทรงอักษรเดี๋ยวนี้”

เจ้าของพระวรกายสูงสง่าตรัส จากนั้นจึงสับัดชายผ้าคลุมลูกจากไปอย่างรวดเร็ว ทั้งให้เหล่าขุนนางที่อยู่ด้านหลังพากันถวายนามเคารพตามหลังแทบไม่ทัน

เจ้าหญิงหลงเดินไปตามรับสั่งด้วยใบหน้ายบย่น พลังบ่นกระปอดกระแปดตลอดทางอย่างหงุดหงิด เพราะตนเองนั้นอยากจะได้รับกลับจวนไปดูบุตรตัวน้อยไวๆ

“อวี๋หลาง เจ้าจะเรียกข้ามาทำไมกัน”

แม่ทัพหนุ่มไวววยไม่สบอารมณ์ ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งเบื่องหน้าอีกฝ่าย ด้วยท่าทีกระแทกกระทั้น บ่งบอกให้รู้เป็นนัยๆ ว่าเขากำลังไม่พอใจ

อวี๋หลางฮ้องเต้เหลือบพระเนตรตวัดค้อนให้พลงแยกเขี้ยวใส่คนตรงหน้า ก่อนจะตรัสด้วยสุรเสียงฉุนเฉียว

“แล้วเจ้าทำอะไรลงไปบ้างเล่า เจ้าแม่ทัพบ้า!”

ในแว่นตาเงินแห่งนี้คงไม่มีผู้ใดที่อาจหาญกล้าเอ่ยนามเจ้าชีวิตตรงๆ

เยี่ยงนี้ แต่ยอมไม่ใช้กับเจ้าหญิงหลงผู้นี้แน่นอน ด้วยว่าทั้งคู่นั้นเป็นสหายกัน มาตั้งแต่ครั้งเยาว์วัย อีกทั้งคนตรงหน้ายังเป็นผู้สนับสนุนช่วยเหลือพระองค์ มาโดยตลอด ตั้งแต่เมื่อครั้งยังเป็นเพียงองค์ชายน้อยไร้ศักดิ์ที่ไม่มีผู้ใดคิดให้ ความสำคัญ

สิ่งเหล่านั้นทำให้อวี๋หลงฮ่องเต้ไม่ได้มองคนตรงหน้าเป็นเพียงแค่ข้า รับใช้ ซ้ำยังทำให้เขายกย่องสถานะของอีกฝ่ายไว้ดูจึ่งพี่น้องร่วมอุทรด้วย

“เจ้าทำตัวแบบนี้ อยากจะให้ข้าอกแตกตายหรืออย่างไรกัน หมิงหลง”

ฮ่องเต้หนุ่มตรัสสุรเสียงไม่จริงจึ่งเท่าใดนัก ทว่าครั้นจะไม่บ่นหรือก็ไม่ ได้ เพราะนับจากวันที่บุตรของเขาเกิดมาจนถึงแปดปีนั้น เจ้าหญิงหลงยังคง ไม่ยอมเลิกทำตนเป็นบิดาเห่อบุตรีเสียที เตือดร้อนถึงพระองค์ต้องคอย ออกมาปราบให้เพลๆ หลายต่อหลายครั้ง ถึงกระนั้นอีกฝ่ายก็เชื่อว่าจึ่งฟังคำเสีย เมื่อไรกัน

ฮ่องเต้หนุ่มคิดย้อนถึงเมื่อแปดปีก่อน พอทารกน้อยลืมตาออกมาดูโลก แม่ทัพคู่พระทัยก็มาลาตลอดกับพระองค์ทันที ไซ้ ฟังไม่ผิดหรอก เจ้าคนนำ ตายผู้นี้มาลาตลอดกับพระองค์ ประหนึ่งว่าตัวเองเป็นคนตั้งท้องเสียกระนั้น

ด้วยความที่อวี๋หลงเห็นแก่ความเป็นสหายสนิท และผูกพันเจ้าผู้เป็น น้องสาวตน จึงได้ทรงยินยอมให้แม่ทัพหนุ่มได้ลาไปตลอด เอ๊ย! เลี้ยงบุตร ถึงสองปีตามใจปรารถนา

เมื่ออย่างเข้าปีที่สาม แม่ทัพไร้พ่ายจึงกลับมาทำงานตามเดิม ทว่าเจ้าบ้่านี้ก็ยังไม่เลิกเห่อบุตรสาว เข้าเฝ้าสองวัน ลาป่วยลากิจอีกห้าวัน ช่วงนั้น อวี๋หลงต้องเผชิญหน้ากับสารพัดคัลางานที่อีกฝ่ายสรรหามาใช้ไม่จบไม่สิ้น จนพระองค์แทบจะสติแตกตายไปเลยทีเดียว ไม่ว่าจะเป็นสุนัขวิ่งตัดหน้ารถม้า แมวเดินผ่าน สตรีมีครรภ์เดินสวนทาง เด็กน้อยจ้องมอง หรือแม้แต่หนอนตัว เล็กๆ คลานตัดหน้ารถม้า จวบจนกระทั่งครั้งสุดท้ายที่ทำเอาพระองค์ถึงขนาด ทรนไม่ไหว ตัดสินพระทัยไปพบผูกพันเจ้าผู้เป็นน้องสาวบุญธรรม เพื่อบอก กล่าวเล่าถึงพฤติกรรมของแม่ทัพผู้เป็นสามีให้นางฟังอย่างหมดไส้หมดพุง

“แม่ทัพยื่นหนังสือขอลางานเป็นเวลาหนึ่งเดือนเพราะมดขึ้นรถม้า
เนื่องจากเกรงว่าจะเป็นลางร้าย”

ลางานหนึ่งเดือนเพียงเพราะมดขึ้นรถม้า มารตามันเกิด!

แน่นอนว่าครั้นพอสูญหินไร้พ่ายทราบ วันรุ่งขึ้นท่านแม่ทัพใหญ่ก็กลับ
ไปทำงานตามปกติ เพิ่มเติมคือรอยฟกช้ำเต็มใบหน้าอันหล่อเหลา

ซึ่งเหตุการณ์ในครั้งนั้นทำเอาท่านแม่ทัพอารมณ์บูดขนาดหนัก จนต้อง
ไปยืนทะเลาะกับเสาท้องพระโรงระบายอารมณ์อยู่เสียหลายวันเลยทีเดียว
อวี๋หลางฮ่องเต้และขุนนางคนอื่นต่างยืนนิ่งมองภาพแม่ทัพไร้พ่ายยืนโวยวายใส่
เสาท้องพระโรง จากนั้นจึงพร้อมใจกันส่ายหน้าหมดคำพูด

คนบ้าอะไรทะเลาะกับเสาก็ได้...

“ในเมื่อเจ้าไม่มีฐานะสำคัญอะไร ถ้าอย่างนั้นเข้าไปละนะ”

โดยไม่คิดรอให้อีกฝ่ายเอ่ยปากอนุญาต ร่างสูงใหญ่ของท่านแม่ทัพก็
ดีดกายแผ่นแผ่นไปจากห้องทรงพระอักษรทันที ทั้งให้ฮ่องเต้หนุ่มทอด
พระเนตรตามหลังสหายสนิทอย่างเหนื่อยหน่าย เอือมระอากับนิสัยเอาแต่ใจ
ตัวเองของอีกฝ่ายเสียเหลือเกิน

ร่างสูงเดินจากมาได้ระยะหนึ่งจึงชะลอฝีเท้าลง พลาดเดินผิวปาก
เล่นอย่างคนอารมณ์ดีด้วยท่าที่สบายใจ ในที่สุดเขาก็จะได้กลับจวนเสียที่

“ท่านแม่ทัพจ้าว! ท่านแม่ทัพ โปรดรอข้าด้วย” เสียงชายสูงวัยในชุด
ขุนนางชั้นหนึ่งร้องเรียกไม่เบานัก ก่อนที่อีกฝ่ายจะพยายามเร่งฝีเท้าพาร่างอวบ
ขึ้นมาเดินติดคู่กับเขา

“มีธุระอันใดกับข้าหรือ ท่านเสนาบดีฝ่ายซ้าย”

แม่ทัพจ้าวร้องถามอีกฝ่ายน้ำเสียงนุ่มนวล ทว่าจงใจเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น
กว่าเดิม ทำเอาขุนนางร่างอวบต้องออกแรงวิ่งจนพุงหนากระเพื่อตามตามตัว

เสนาบดีฝ่ายซ้ายฉีหลังเพยพยายามวิ่งไล่ตามร่างสูงจนทัน ใบหน้า
อววมของเขาดำเต็มไปด้วยหยาดเหงื่อที่ไหลต่างน้ำ ก่อนที่เจ้าตัวจะวิ่งมาเคียงข้าง

ร่างสูงกำยำด้วยอาการหอบถี่ๆ

“ข้าได้ยินข่าวมาว่าคุณหนูจ้าวบุตรของท่านตอนนี้อายุได้แปดขวบแล้ว เยว่จินบุตรชายข้าปีนี้ก็อายุได้สิบขวบพอดี ท่านแม่ทัพคิดว่าอย่างไรหากพวกเราจะให้เด็กๆ ได้ทำความรู้จักกันเสียแต่เนิ่นๆ เพื่อเป็นทองแผ่นเดียวกันในภายหน้า”

เสนาบดีฝ่ายซ้ายเอ่ยด้วยน้ำเสียงมั่นใจ เขาเชื่อมั่นว่าคนข้างๆ จะไม่ปฏิเสธอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตามเสียตระกูลฉีของเขาก็นิ่งใหญ่ไม่ใช่น้อย อีกทั้งบุตรคนโตก็เป็นถึงก๊วยเพยที่ชื่อง่โตโปรดปราน หากว่าได้เกี่ยวข้องกับตระกูลจ้าวที่มากไปด้วยอำนาจทางการเมืองแล้วไซ้ร อำนาจในมือจะไปไหนเสีย

จ้าวหมิงหลงเหลือบตามองใบหน้าอ้วนฉูของคู่สนทนา พลางกัดฟันกรอด นึกเดือดดาลคำรามลั่นในใจ ไม่แสดงท่าทีใดให้เห็นภายนอก

“ฉีหลิงเพย ไ้่ลูกเต่าผสมสุกรเอ๊ย นี่เจ้าคิดเอาดวงใจของข้าจ้าวหมิงหลงผู้นี้มาเป็นฐานเพื่อสร้างอำนาจให้แก่ตระกูลฉีของเจ้าเชียวหรือ”

“บุตรสาวของข้าเพิ่งจะอายุเพียงแปดขวบ นับได้ว่ายังเล็กนัก ข้าจึงยังมิคิดเรื่องนี้ อีกทั้งตระกูลจ้าวของข้าก็นิ่งใหญ่เกรียงไกรพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องสละความสุขของบุตรหลานในตระกูลเพียงเพื่อแลกกับอำนาจความยิ่งใหญ่ใดๆ เพราะฉะนั้นข้าจึงไม่คิดจะยกบุตรสาวข้าให้แก่บุตรชายของท่านเพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจอันไร้สาระ”

กล่าวจบจู่ๆ ร่างสูงก็หยุดเท้ายืนนิ่ง ก่อนมื่อใหญ่กว่าหับเข้าที่คอเสื้อของอีกฝ่าย แล้วยกขึ้นสูงจนร่างอวระยะสุดท้ายของเสนาบดีเฒ่าลอยขึ้นเหนือพื้น พร้อมเอ่ยคำรามน้ำเสียงต่ำดุดัน ไม่ต่างกับดวงตาคุ่มที่ยามนี้เต็มไปด้วยรังสีสังหารดั่งเช่นยามออกไปไล่เช่นฆ่าเหล่าอริศัตรู

“อย่าได้คิดมองตระกูลจ้าวของข้าเป็นเพียงแค่ฐานรองเหยียบเพื่อป็นปายหาอำนาจให้แก่ตระกูลฉีของท่าน มิอย่างนั้นข้าเกรงเหลือเกินว่าตระกูลฉีอาจได้หลงเหลือเพียงแค่ชื่อสืบไป”

กล่าวจบแม่ทัพหนุ่มจึงคลายมือ ปล่อยให้ร่างอวระของขุนนางเฒ่าผู้

กระหายอำนาจทรุดลงไปกองกับพื้นโดยไม่สามารถประคองตัวไว้ได้ จากนั้นก็หันหลังเดินจากไปอย่างไม่ไยดี

‘น่ากลัว! ช่างน่ากลัวเหลือเกิน ฉายามัจจุราชแห่งตำแหน่งตำแหน่งหาใช่เพียงคำเล่าลือไม่’

ฉีหลิงเฟยบอกกับตนเองในใจ ใบหน้าเต็มไปด้วยเหงื่อเย็น แวต่ายังมีความหวาดหวั่นไม่น้อย ความกดดันเมื่อครู่ทำเอาขุนนางร่างอวบแทบหยุดหายใจ ทว่าอำนาจที่อยู่ในมือของอีกฝ่ายยังคงล่อตาล่อใจเขาไม่เสื่อมคลาย

‘แล้วอย่างไรเล่า ต้องแบบนี้ถึงจะเหมาะสมกัน จ้าวหมิงหลง ยังไงเสียข้าต้องได้บุตรสาวเจ้ามาเพื่อตระกูลฉี และด้วยอำนาจทั้งหลายที่ต้องการ’

“หากเป็นรับสั่งของฝ่าบาท อย่างไรเจ้าก็ไม่มีทางปฏิเสธได้ จ้าวหมิงหลงเจ้ารอดูได้เลย ข้าไม่ถอยแค่นี้แน่”

ขุนนางร่างอวบพึมพำเสียงต่ำในลำคออย่างเคียดแค้น ความอับอายที่ได้รับมาในวันนี้ เขาจะต้องทวงคืนให้อีกฝ่ายได้ชัดใช้อย่างสาสมแน่นอน!

ห้า

ท่านแม่ทัพกับคุณหนูเหมยฮวา (2)

ท่านแม่ทัพไร้พ่ายเร่งฝีเท้าเดินจ้ำอ้าวด้วยความเร็ว หลังจากทีสลัด เสนาบดีฝ่ายซ้ายออกไปให้พ้นทางตนได้ ถึงแม้จะข่มขู่ให้อีกฝ่ายหยุดความคิด เช่นนั้นไปแล้ว ทว่าใบหน้าคมเข้มของแม่ทัพหนุ่มยังคงมีริ้วรอยแห่งความกังวลใจแฝงอยู่ไม่น้อย เพราะเขาไม่มีความมั่นใจเลยสักนิด หากอีกฝ่ายไม่เกรงกลัวคำขู่เช่นหมุ่ไม่เกรงน้ำร้อน คิดหาหนทางใช้ความดีความชอบขอให้ฮ่องเต้มีราชโองการขึ้นหา ฮวาเอ๋อร์บุตรสาวสุดที่รักของเขาคงมีแล้วต้องถูกบีบให้ยอมจำนนหมั้นหมายกับเจ้าเด็กน้อยตระกูลฉีเป็นแน่แท้ อย่างไรก็ตามเสียฉิบถึงเพียงนี้ เจ้าเสนาบดีเฉาคงไม่มีทางยอมถอยหลังกับแค่เจ้อคำขู่ลอยๆ นั้นเป็นแน่

‘เอ... หรือว่าข้าจะทำให้เจ้าเด็กเยวจินนั้นพิการตึนะ อ้อ... ไม่ได้ๆ เกิดอ้วีหลงบ้าจี้สงครามแล้วมีราชโองการให้ฮวาเอ๋อร์ของข้าแต่งงานเข้าตระกูลฉี ลูกสาวข้าก็ต้องกลายเป็นเมียคนพิการหรือ’

ท่านแม่ทัพผู้ออกอาการหวงบุตรสาวครุ่นคิด ก่อนจะเผยรอยยิ้มยินดีออกมาเมื่อคิดหาทางออกได้

‘ใช่แล้ว จะไปยากอะไรเล่า หากทำให้พิการแล้วเป็นปัญหา ถ้าอย่างนั้น

ก็เห็ดทิ้งไปเสียเลยสิ ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว งั้นก็รอเก็บรวดเดียวเลย ตระกูล
ไหนดล้ามาทาบตามลูกสาวข้า ข้าจะเก็บพวกมันรวดเดียวเลย'

"ใช่ ต้องแบบนี้แหละ ฮ่าๆๆ ดูสิว่าคราวนี้ยังจะมีไฉ่หน้าโง่คนไหนกล้า
เสนอลูกชายตัวเองมาให้สาวเออร์ของข้าอีก"

ท่านแม่ทัพไร้พ่ายส่งเสียงหัวเราะร่วน เดินกระหิ่ยมีย้มย่องลำพองไป
ทางธรรมาที่จอตระออยู่ด้วยความสบายใจที่ตัวเองสามารถคิดหาหนทางออกได้

"ฮัดเซี่ยๆ!"

บุรุษในชุดมังกรพลันจามติดๆ กัน มือเรียวยกขึ้นลูบปลายจมูกโถ่ง
ได้รูป พลาตัสกับตัวเองด้วยสุรเสียงงูง

"เอ... แปลกนัก น้ำมูกหรือก็ไม่มี แต่ทำไมจามได้ขนาดนี้"

หลิวกงกษัตริย์ประจำพระองค์ก้าวเข้ามา ก่อนส่งถ้วยน้ำขิงที่มีควันลอย
หอมกรุ่นให้

"ฝ่าบาททรงเสวยน้ำขิงร้อนๆ ก่อนเถิด ที่เป็นเช่นนั้นอาจเพราะทรงโหม
งานหนักจนเกินไปพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้หนุ่มรับถ้วยน้ำขิงมาแล้วค่อยๆ จิบ ก่อนจะส่งกลับคืนให้อีกฝ่าย
แล้วนั่งครุ่นคิดในใจต่อ พระองค์กำลังหมายมั่นปั้นมือจะจับบุตรสาวของสหาย
รักหมั้นหมายกับองค์ชายน้อยของพระองค์อยู่

'เจ้าสาม เจ้าห้า หรือว่าเจ้าแปดดิ้นะ แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม หมิงหลง
ลูกสาวเจ้าจะต้องเป็นชายาของคนที่จะขึ้นเป็นรัชทายาท'

อ้อ! หลานฮ่องเต้คิดสรุปในใจเงียบๆ พระพักตร์ตรงตามราวกับสตรีมี
รอยยิ้มยินดีระบายนัย ยามคิดถึงตอนที่สหายรักได้รับรู้ถึงสิ่งที่พระองค์
กำลังจะทำ

"นี่ถ้าหมิงหลงรู้ว่าชายาของบุตรสาวเขาถึงขนาดนี้ละก็ คงจะดีใจไม่น้อย
ทีเดียว' ฮ่องเต้คิดพลาตัสหัวเราะด้วยความปิติ

อนิจจา! หากพระองค์มีญาณทิพย์สามารถล่วงรู้ได้ว่า สหายรักที่

พระองค์กำลังคิดพระราชทานโอรสของตนเพื่อให้เป็นที่ลูกเขยของอีกฝ่าย ในยามนี้คิดวางแผนที่จะกำจัดบรรดาเหล่าเด็กชายทั้งหลายแหล่ที่จะนำมา เสนอให้แก่บุตรสาวของตนอยู่ คาดว่าพระองค์คงเลิกล้มความคิดนี้แทบไม่ทัน แน่ๆ

“ท่านแม่ทัพจ้าว ท่านกำลังจะกลับจวนหรือ”

เสียงเล็กร้องถามจากด้านหลัง เจ้าของเสียงนั้นเป็นเด็กชายในชุด แต่งกายสีสันสดใส ใบหน้าจิ้มลิ้มราวกับเด็กผู้หญิง มีเค้าโครงของอวัยวะ หลงซ่อนแต่ยังมีน้อย

“ใช่พะย่ะค่ะ องค์ชายแปดทรงมีธุระอะไรกับกระหม่อมหรือพะย่ะค่ะ”

“ไม่มีหรอก ข้าเพียงแค่รู้สึกเบื่อและเหงา ในวังก็ไม่มีอะไรให้เล่นสนุกเลย”

องค์ชายแปดอ้วะเยียนบ่นลอยๆ ให้คนตรงหน้าฟัง ก่อนจะยกยิ้มมุม ปากแสรังก้มหน้าถามเสียงเศร้า ทว่าดวงตานั้นฉายแววเจ้าเล่ห์อย่างที่เด็กวัยนี้ ไม่ควรมี

“ข้าอยากขอไปเที่ยวเล่นที่จวนของท่าน ท่านแม่ทัพให้ข้าไปด้วยได้หรือไม่”

จ้าวหมิงหลงที่เมื่อครู่อดนึกสงสัยองค์ชายน้อยไม่ได้พลันรู้สึกตัวสะดุ้ง เสือก การจะพานั้นหาใช่เรื่องยาก ทว่าร้อยวันพันปีมิเคยเห็นว่าอีกฝ่ายจะมี ทำที่สนใจไปเที่ยวเล่นที่จวนของเขาเลยนี่นา

ดวงตาคมทริ่มองใบหน้าเล็กจิ้มลิ้มอย่างสำรวจ ก่อนจะสรุปกับตนเอง อย่างมั่นใจว่าองค์ชายตัวน้อยพระองค์นี้น่าจะมีเป้าหมายอยู่ที่บุตรสาวสุดที่รัก ของเขาอย่างแน่นอน

‘ผ่านไปเกิดเจ้าเด็กน้อย ถึงเจ้าจะเป็นโอรสของฮ่องเต้สหายข้าก็ตาม แล้ว อย่างไรเล่า อย่าหวังเลยว่าจะได้ลูกข้าไปครอง’

“ขอภัยด้วยจริงๆ พะย่ะค่ะองค์ชาย กระหม่อมก็อยากให้พระองค์ไป ด้วย เพียงแต่ยามนี้บุตรสาวกระหม่อมกำลังป่วยเป็นโรคร้ายอยู่ หากให้ พระองค์เสด็จตามไปด้วยละก็ เกรงว่าอาจจะทรงติดโรคร้ายจากบุตรสาวของ

กระหม่อมได้”

แม่ทัพหนุ่มเอ่ยน้ำเสียงเบาหวิว ใบหน้าซีดขาวไร้สีเลือด อวี๋เยี่ยนไต้ยีน
ดังนั้นก็รีบถอยร่างหนีห่าง ดวงตาทรงสีจู้เล็กจ้องมองอีกฝ่ายอย่างเกรงๆ

“บุตรสาวของท่านป่วยเป็นโรคติดต่อดังนั้นหรือ”

จ้าวหมิงหลงซ่อนยิ้ม ผงกศีรษะรับคำโดยทันที

‘ฮิ! เจ้าเด็กน้อย คิดหรือจะสู้เล่ห์เหลี่ยมกับผู้ใหญ่ได้ เจ้ามารยา
ข้าก็มารยากลับ ไม่โง่งกันอยู่แล้ว ไม่มีข้อห้ามใดห้ามไม่ให้ผู้ใหญ่มารยา
นี่นา’

“บุตรสาวของกระหม่อม นางป่วยเป็นโรคที่สามารถติดต่อกับผิวหนัง
ได้พะยะค่ะ โดยอาการที่เป็นจะมีตุ่มน้ำหนองขึ้นตามร่างกาย ถ้าตุ่มไหนขึ้นมา
นานแล้วก็จะแตก เวลาแตกผิวหนังนางจะแยกออกจนเห็นเนื้อดำในในเน่าพะ
น้ำหนองจะไหลเยิ้มออกมา ที่สำคัญคือ... หากสัมผัสถูกตัวก็จะติดโรคเช่นเดียว
กับนางไปด้วย ยามนี้กระหม่อมต้องส่งสาวใช้ที่คอยดูแลนางกลับบ้านไป
ถึงสามคนแล้วพะยะค่ะ”

แม่ทัพหนุ่มสาธยายพลางลอบสังเกตสีหน้าเด็กน้อยคู่สนทนา เมื่อเห็น
ว่าองค์ชายแปดแสดงท่าที่รังเกียจหวาดเกรงในตัวเขา มือใหญ่จึงยื่นมาข้างหน้า
คล้ายจะจับต้องถูกเนื้อตัวอีกฝ่าย

อวี๋เยี่ยนผั่งะร่างก้าวถอยหลัง หลีกหนีมือใหญ่ตรงหน้าอย่างหวาดกลัว
ใบหน้าจิ้มลิ้มราวกับเด็กหญิงนั้นบิดเบี้ยวนิดๆ แหวตฉายความรังเกียจให้เห็น
อย่างไม่อาจปิดบัง ก่อนจะหมุนกายหันหลังวิ่งหนีจากไปโดยไม่คิดรำล

ถึงแม้ว่าพระมารดาจะสั่งให้เขาตีสนิทและหาทางเป็นบุตรเขยของแม่ทัพ
จ้าวก็เถอะ แต่แบบนี้ก็ไม่ไหวนะ เขายังไม่อยากจะติดโรคไปด้วยนี่นา

‘เสด็จแม่... มันไม่ใช่ แบบนี้ลูกไม่ไหวจริงๆ พะยะค่ะ’

จ้าวหมิงหลงมองตามร่างเล็กที่วิ่งหนีไปจนลับตา ก่อนจะแผยรอยยิ้ม
เหี้ยมเกรียมขณะมองตามไป เจ้าเด็กน้อยอายุเพียงเท่านี้ ในใจคิดเริ่มวางแผน
การแล้วหรือ

‘เห็นแก่หน้าบิดาของเจ้า ข้าจะไม่ทำให้เจ้าเจ็บตัว แต่ถ้ามีคราวหน้า ข้าจะเล่นงานเจ้าที่ใจแทน’

“กลับ!” ลั่นเสียงคำสั่ง รถม้าคันใหญ่ก็มุ่งหน้าสู่จวนไร้พ่ายทันที เมื่อลั้บร่างทุกคนไปแล้ว ก็ล้นปรายากฎว้างเด็กหนุ่มสองคนในวัยไล่เลี่ยกัน ทั้งคู่ก้าวออกมาจากพุ่มไม้ทางด้านหนึ่ง

“น้องห้า เจ้าว่าท่านแม่ทัพน่าสงสารหรือไม่”

เด็กหนุ่มที่ดูอายุมากกว่าหันไปถามผู้มีศักดิ์เป็นน้อง พลางเหม่อมองตามหลังรถม้าของแม่ทัพไร้พ่ายไป ทั้งสองคือองค์ชายสามอวีเจี้ยนกับองค์ชายห้าอวีเหลียนนั่นเอง

อวีเหลียนหันไปมองตามสายตาของพี่ชายยังทิศที่แม่ทัพจากไป นัยน์ตาสีดำเป็นประกายทอแสงวูบหนึ่ง เขามั่นใจว่าคำพูดประโยคเมื่อสักครู่นี้ของแม่ทัพจ้าวโกหกแน่นอน ทว่าองค์ชายห้าผู้ฉลาดเฉลียวทรงยึดถือในคติประจำใจของตนเอง นั่นคือ...

ไม่คิดยุ่งเรื่องของผู้อื่น

ดังนั้นเขาจึงเลือกที่จะตอบออกไปไม่ตรงคำถามเท่าใดนัก “หากเป็นดังคำที่ท่านแม่ทัพเอ่ยมา ข้าว่าเขาก็น่าสงสารอยู่”

ใช่... ถ้าเป็นความจริงก็น่าสงสาร แต่ในเมื่อโกหกย่อมไม่น่าสงสารอันใด

อวีเจี้ยนมองตามสายตาน้องชายแล้วถอนหายใจเบาๆ เอาเถิด ท่านแม่ทัพเองก็รบกับข้าศึกเพื่อปกป้องบ้านเมืองมาอย่างยากลำบาก สร้างความดีความชอบมาก็มีไม่น้อย

‘ในอนาคตกหากแม่บุตรีของท่านสามารถมีชีวิตรอด ไม่มีผู้ใดมาสู่ขอนางเป็นภรรยา ข้าจะรับนางมาเป็นชายาให้เอง’

อวีเจี้ยนผู้อ่อนโยนคิดพลางบอกกับตัวเองเงียบๆ

หลังจากนั้นในเมืองหลวงก็บังเกิดข่าวลือขึ้นมา และกลายเป็นประเด็นร้อนแห่งแคว้นเลยทีเดียว ชาวนั้นเล่าลือกันว่า... บุตรสาวท่านแม่ทัพไร้พ่าย

คุณหนูคนเดียวของสกุลจ้าวเป็นโรคติดต่อทางร่างกาย จนทำให้มีใบหน้า
อัปลักษณ์ยิ่งนัก แถมร่างกายยังพิกลพิการด้วยโรคนี้อีกด้วย

ชาวนี้อะไรกันจนหนาหู ได้ยินไปถึงพระกรรณองค์ฮ่องเต้ พระองค์
ทรงร้อนพระทัยถึงกับต้องไปถามคาคัดค้านเอา กับสหายสนิท

ยิ่งเห็นสหายรักก้มหน้าหนึ่งไม่เอ่ยสิ่งใด ฮ่องเต้หนุ่มยิ่งกำสรดด้วยความ
สงสารและเห็นใจอีกฝ่าย ส่วนท่านแม่ทัพก็ให้หนักใจในใจ นับว่าองค์ชายแปด
กับพระสนมเต๋อเพยช่างเป็นหอกกระจายข่าวชั้นดีของเขาจริงๆ ทำได้ยอดเยี่ยม
ยิ่งนัก

จะมีให้ชัดใจบ้างคงเป็นองค์ชายสามอวี๋เจี้ยนนี่แหละ มาเอ่ยปากบอก
ว่า หากฮวาเอ๋อร์ของเขารอดไปได้จนเติบโตใหญ่ละก็ พระองค์ยินดีจะรับบุตรสาว
สกุลจ้าวมาเป็นพระชายา ทำเอาฮ่องเต้กับท่านแม่ทัพถึงกับน้ำตาซึมกันเลย
ทีเดียว

จะแตกต่างกันก็ตรงที่ฮ่องเต้นั้นน้ำตาซึมเพราะทรงปลาบปลื้มพระทัย
ที่โอรสของพระองค์มีจิตใจดีงาม ไม่คิดรังเกียจบุตรของสหายรัก

ส่วนท่านแม่ทัพนั้นนะหรือ น้ำตาซึมเพราะคิดว่าตนอุตส่าห์กำจัดคนอื่น
ได้แล้ว กลับมีองค์ชายสามโผล่เข้ามาอีก

‘องค์ชายสาม ท่านจะมีเมตตาทำไมถึงไม่ถามกันก่อนเล่า ว่ากระหม่อม
ต้องการหรือไม่’

แม่ทัพน้ำตาซึม ต่อว่าอีกฝ่ายในใจ ใบหน้าหล่อเหลาบิดเบี้ยวเหี้ยมเกรี้ยว
ความโมโหขององค์ชายสามผู้หวังดีที่เขาไม่ต้องการสักนิด

ทว่าต่างกับฮ่องเต้ที่มีรอยยิ้มกว้างบนพระพักตร์ เพราะคิดว่าสหายของ
พระองค์นั้นร้องไห้เพราะความซาบซึ้งใจ

ส่วนองค์ชายห้าผู้ฉลาดเฉลียวเกินวัย พอจะเดาได้ถึงความคิดในใจ
แม่ทัพจ้าวกับพระบิดาตน เขาจึงได้แต่อดทนนั่งกลืนหัวเราะเสียจนหน้าเขียว
หน้าดำอยู่ผู้เดียว อนิจจา...

กก

คุณหนูเหเมยฮวาแห่งจวนไร้พ่าย

จ้าวเพยเซียน... ฮูหยินหนึ่งเดียวแห่งจวนไร้พ่ายยืนตัวตรงสง่าจ้อง
มองบรรดากลุ่มคนที่ยืนแออัดกันอยู่หน้าจวน

นางพ่นลมหายใจน้อยๆ นับเป็นเวลาเกือบปีแล้วกระมังที่จวนไร้พ่าย
มักจะมีชาวบ้านชาวเมืองแห่แหนกันนำข้าวของมามอบให้แก่คุณหนูจ้าวเสมอ
เช่นวันนี้...

ส่วนสาเหตุล่ะหรือ เป็นเพราะท่านแม่ทัพผู้เป็นสามีตัวดีของนางอย่างไร
เล่า ที่ดันปล่อยข่าวลือเสียใหญ่โตว่าทายาทเพียงคนเดียวของตระกูลจ้าวนั้น
เกิดล้มป่วยเป็นโรคประหลาด ทำให้ใบหน้าอัปลักษณ์และร่างกายพิการน่า
สงสารยิ่ง บรรดาชาวบ้านที่รู้ข่าวนี้ รวมถึงเหล่าตระกูลน้อยใหญ่ในเมือง ต่าง
พากันสรรหาข้าวของ บ้างก็นำหยูกยาสมุนไพรเลอค่าต่างๆ ที่คิดว่าน่าจะ
สามารถใช้รักษาโรคภัยของคุณหนูจ้าวให้หายดีดังเดิมได้มามอบให้แก่คนใน
จวนไม่เว้นแต่ละวัน

จำได้ว่าพอฮูหยินจ้าวรู้เรื่องนี้ และสืบจนทราบว่าเป็นฝีมือของใคร นาง
ถึงกับลงมือซ้อมสามีตัวดีเสียจนใบหน้าบวมจึง แถมท้ายด้วยคำสั่งให้นอน
หน้าเรือนอีกเจ็ดวัน

“ฮึ้ย มันน่าฆ่าให้ตายนัก สามีพรค์นี่” ฮูหยินจวนไ้พายสภ ก่อนจะ สอดสายตามองหาบุตรสาว เมื่อไม่เห็นว่ามีฝ่ายอยู่ในบริเวณนั้นจึงเอ่ย ถามพ่อบ้าน “จางฟง คุณหนูเล่า”

พ่อบ้านจางยามนี้กำลังง่วนอยู่กับการจัดบันที่กรายการข้าวของทั้งหลาย ที่บรรดาตระกูลใหญ่่น้อยต่างสรรหามากันลแต่ตระกูลจ้าว เขาหันมาตอบ ผู้เป็นนายหญิงด้วยรอยยิ้มหวาน

“ตอนนี้คุณหนูน่าจะกำลังฝึกวิชาอยู่กับนายท่านที่ลานด้านหลังจวน ขอรับ”

จ้าวเพยเขียนพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ หญิงสาวหันไปมองกระดานที่อยู่ใน มือพ่อบ้าน ก่อนจะถามขึ้นด้วยความสงสัย

“แล้วนั้นเจ้ากำลังเขียนสิ่งใดอยู่”

จางฟงยิ้มจนตาที่หยีอยู่แล้วแทบจะปิด ก่อนจะตอบออกมาด้วยความ ภูมิใจ “ข้า่น้อยกำลังจัดบันที่กรายการของขวัญที่ตระกูลต่างๆ ส่งมาให้ขอรับ”

ว่าแล้วพ่อบ้านก็ส่งกระดานแผ่นนั้นให้นายหญิงอ่าน... ภูมิใจนำเสนอ เสียยิ่งนัก

“อะไรกันเนี่ย ตระกูลจี้ส่งโสมทิมะร่อยปีมา ตระกูลหลินส่งหญ้าน้ำค้าง หยกมาให้ จะเอามาทำไมกัน ลูกข้าไม่ได้เข้าใจในเสียหน่อย อ้อ... บัวทิมะพันปี แก้วพิชร้อน ว่ากันจันทรรักษาอาการคัน เอ๊ะ! แล้วนี่อะไร” สายตาฮูหยินจ้าว พลันสะดุดกับหุ่นฟางรูปคนบนโต๊ะจึงเอ่ยถามขึ้น

“อ้อ... อันนี้ข้า่น้อยทำเองขอรับว่าจะทำให้นายท่านกับคุณหนู พอดี ข้า่น้อยไปอ่านเจอในหนังสือ เขาบอกว่าถ้าทำหุ่นฟางรูปคน เขียนชื่อแล้วนำไป ตอกกับต้นไม้ในยามดึกไม่ให้ผู้ใดพบเห็น จะทำให้คนคนนั้นสุขภาพแข็งแรง ไม่มีโรคภัย และได้ผลอย่างแน่นอนหากเรานำผมของคนคนนั้นมัดใส่ไปใน หุ่นฟางด้วย”

จางฟงอธิบาย เขาเพิ่งเจอตำราเล่มนี้ในรายการของที่ผู้คนนำมาฝากให้ คุณหนู พ่อบ้านที่แสนซื่อสัตย์จึงคิดทดลองทำให้นายท่านกับคุณหนูตนเอง

เพยเขียนมองหน้าจางฟงสลักับหุ่นฟาง ก่อนขมวดคิ้วเรียวยามเล็กน้อย เนื่องจากนางเป็นศิษย์จอมยุทธ์ฟงผู้เป็นเลิศทั้งความรู้และเพลงยุทธ์ จึงพอจะเคยได้ยินอาจารย์เอ่ยถึงศาสตร์ด้านมืดที่ทางแคว้นห่างไกลออกไป มักนำมาใช้ทำร้ายผู้คน หญิงสาวจึงนึกสับสนในใจเบาๆ

‘สุขภาพแข็งแรงอย่างนั้นหรือ มารดามันเกิด! นั่นดูอย่างไรก็หุ่นฟางสาปแช่งซัดๆ’

แต่ถึงกระนั้นเพยเขียนก็ไม่อาจทำลายความหวังดีอันใสซื่อของอีกฝ่ายได้ หญิงสาวจึงตัดสินใจลอบติดตามกระตุกไปที่หุ่นฟางทั้งสองตัว ยาสลายกระตุกนั้นมีฤทธิ์สมชื่อ เพียงแค่หยดเดียวหุ่นฟางสองตัวนั้นก็ย่อยสลายหายไปไม่เหลือซากใดๆ

“อะ...อะไรกัน” จางฟงร้องด้วยใบหน้าที่ตกตะลึง เมื่อหุ่นฟางที่ทำขึ้นมาด้วยความยากลำบากนั้นบัดนี้สลายไปต่อหน้าต่อตาเขา ไม่มีเหลือแม้แต่ซาก

“ข้าว่ามันอาจไม่ได้ผลนะ เช่นนี้ทำไมเจ้าไม่ลองกับตัวเองก่อนเล่า ผลเป็นอย่างไรแล้วค่อยมาบอกข้า”

“นั่นสินะขอรับ ถ้าอย่างนั้นขอข้าน้อยทดสอบดูก่อน ได้ผลแล้วค่อยมาบอกนะขอรับ”

กล่าวจบจางฟงผู้ใสซื่อก็วิ่งจากไป เพยเขียนถอนหายใจน้อยๆ ที่ตนสามารถสกัดความหวังดีของพ่อบ้านประจำจวนลงได้ นางนึกถึงภาพจางฟงยืนตอกหุ่นฟางติดกับต้นไม้ยามค่ำคืนแล้วให้นึกสยองในใจยิ่งนัก

จากนั้นร่างระหังจึงก้าวไปยังลานฝึกยุทธ์ด้านหลังจวนตามที่จางฟงบอก เพื่อไปหาบุตรสาวตัวน้อยตามความตั้งใจแรกของตน ยิ่งย่างกรายเข้าไปใกล้ลานฝึกซ้อมเท่าใด หูก็แว่วได้ยินเสียงแหวกอากาศดังโกล้อขึ้นทุกที บ่งบอกให้รู้ว่านางเดินใกล้ถึงจุดหมายปลายทางเข้าไปเรื่อยๆ แล้ว

จนในที่สุดสายตาก็มองเห็นร่างสองร่างที่พัวพันกันอยู่กลางลานได้อย่างชัดเจน หนึ่งในชุดตัวยาวสีดำ หนึ่งในเล็กในชุดกระโปรงขาวปักลายบุปผา

สุหยินท่านแม่ทัพพลันนึกออกไปชั่วขณะจิตด้วยความตกใจ เมื่อสายตา

มองเห็นอาวุธสีขาวเงาแวบส่องประกายสะท้อนแสงแดดที่บุตรธิดาอยู่ในมือ นาง
ใจหายวาวรับร้องตะโกนก้อง

“หมีหลงคนชั่ว! ท่านใช้ดาบจริงเยี่ยงนี้ ท่านจะฆ่าลูกข้าหรือไร!”

จ้าวหมีหลงที่ในตอนนี้นำกำลังรับกระบวนท่าจากกระบี่สีเงินในมือ
บุตรสาว เมื่อได้ยินเสียงแผดร้องอย่างเกรี้ยวกราดของผู้เป็นภรรยาในใจก็
กระตุกดูบ เป็นผลให้สมาธิแตกซ่านเปิดช่องโหว่ให้คู่ต่อสู้เห็น

เด็กหญิงร่างเล็กบอบบางใบหน้าหมดจด ขยับกระบี่ในมือพลางหวัด
กระบวนท่าพุ่งเข้าใส่จุดอ่อนที่บิดาเผยให้เห็นอย่างว่องไว นางหมายพิชิตบิดา
ที่เวลานี้กำลังเข้าตาจนเสียแล้ว เสียงใสเอื่อยยินดีด้วยความมั่นใจว่าตนต้อง
ชนะเป็นแน่

“ท่านพ่อ แพ้แล้วอย่าลืมลัญญานะเจ้าคะ”

คำพูดของบุตรสาวทำให้จ้าวหมีหลงได้สติ ทว่ากระบี่ในมือเล็กพุ่งเข้า
จุดอ่อนอย่างแม่นยำ จนคิดว่าอาจจะเปลี่ยงพล้ำเสียแล้ว

“ท่านพ่อ หากชาวเออร์ซนะการประลองครั้งนี้ ลูกขอออกไปนอกจวน
นะเจ้าคะ และท่านพ่อต้องยอมให้ท่านแม่พาลูกไปเที่ยววังหลวงด้วยนะเจ้าคะ”

“ได้สิ หากเจ้าเอาชนะเพลงกระบี่พ่อได้นะ”

แม่ทัพตอบตกลงอย่างกระหยิ่ม ด้วยรู้ว่าตัวเองนั้นไม่มีทางแพ้แน่นอน
จ้าวเหมยฮวามองหน้าบิดาก็ไม่รู้ทันในความคิด แต่นางไม่มีทางเลือกมากนัก
เพราะตลอดเวลาแปดปีนับจากที่เติบโตมา เด็กหญิงไม่เคยได้ก้าวขาออกจาก
จวนเลยแม้แต่ครั้งเดียว ดังนั้นคราวนี้ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเป็นผู้ชนะให้ได้

“เจ้าคะ แต่ว่าลูกมีเงื่อนไข ต้องประลองโดยการใช้กระบี่จริงนะเจ้าคะ”

แม่ทัพหนุ่มอึ้งไปเล็กน้อย เขาไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดบุตรสาวถึงขอให้
ใช้กระบี่จริงทั้งที่ตนเองเสียเปรียบขนาดนี้ แต่ผู้เป็นบิดาก็นิยมนำทำตามทีนาง
เรียกร้อง

อันที่จริงแล้วจ้าวเหมยฮวานั้นย่อมรู้ดีกว่าผู้ใด ว่าหากประลองกันจะ
เสียเปรียบบิดาเพียงใด ที่ขอเงื่อนไขแบบนี้เพราะนางมั่นใจว่าการทำเช่นนี้จะ

เพิ่มโอกาสชนะให้ตนเองขึ้นมาบ้างไม่มากก็น้อย เนื่องจากความห่างชั้นของฝีมือระหว่างนางกับบิดา หากใช้กระบี่ไปแล้วไซ้ร้ เพียงไม่กี่ชั่วอึดใจคงได้พ่ายแพ้อย่างแน่นอน แต่ถ้าใช้กระบี่จริง แปะในสิบส่วนอีกฝ่ายย่อมต้องออดมื่อ ไม่กล้าทุ่มฝีมือทั้งหมดมาหักหาญเอาชนะด้วยเกรงว่านางจะเป็นอันตราย

จ้าวหมิงหลงพลีร่างกายเสี่ยงการโจมตีจากร่างเล็กไปได้ อย่างเฉียดฉิว ก่อนจะใช้ฝ่ามือเข้าจู่โจมหมายแย่งอาวุธ ด้วยความไวที่เหนือกว่า เพียงพริบตาเดียวกระบี่ในมือน้อยพลันถูกบิดาชิงไปอย่างง่ายดาย แม่ทัพหนุ่มบังเกิดรอยยิ้มร่าเต็มใบหน้าเมื่อมองเห็นแววชนะอยู่รำไร

จู่ๆ ร่างเล็กตรงหน้าก็ถลันตามมาด้วยความว่องไว จับพลันนั้นก็แปรเปลี่ยนกระบวณท่า เสือกกายเข้าหากระบี่ในมือใหญ่เพียงชั่วกะพริบตา ผู้เป็นบิดาเบิกตากว้างจนแทบถลน แต่ไม่อาจหยุดอาวุธที่อยู่ในมือได้ ก่อนที่กระบี่เล่มคมจะสร้างบาดแผลให้แก่บุตรสาว แม่ทัพไร้พ่ายก็ใช้มือซ้ายของตนเข้าสกัด เสียงปะทะกันระหว่างเนื้อกับโลหะดังก้องกังวาน กระบี่สีเงินในมือชาววังหล่นลงสู่พื้นเสียงดังเคร้ง! ท่ามกลางความใจหายใจคว่ำของผู้เป็นบิดา

“ในที่สุดพ่อก็ชนะ ฮวาเออร์ ลูกยอมแพ้แล้วหรือยัง”

แม่ทัพหันไปถามบุตรสาวด้วยใบหน้าอย่างผู้มีชัย จ้าวเหมยฮวาเห็นกายถอยจากการปะทะไปยืนห่างบิดาเล็กน้อย เด็กหญิงอมยิ้มนิดๆ ทำให้ใบหน้าน่ารักนั้นแลดูงดงามสมวัย

“ใครชนะกันหรือเจ้าคะ ท่านพ่อ”

ผู้เป็นบิดาได้ยินประโยคนั้นก็ยกนิ้วหมายจะชี้หน้าเจ้าตัวเล็กที่คิดจะโกง ทว่าก็ต้องตกใจเมื่อมีอาจบังคับมือให้ขยับตั้งความคิด

ร่างสูงพยายามขยับเคลื่อนไหวร่างกายส่วนอื่น กลับมีมีส่วนไหนในร่างกายที่จะขยับตั้งใจเขา ผู้เป็นบุตรสาวมองแล้วคลี่ยิ้มกว้าง ก่อนจะเฉลยให้บิดาได้รู้

“ท่านพ่อเพียงแย่งกระบี่จากมือลูกได้ แต่ว่าลูกนั้นสามารถสกัดจุดท่านพ่อได้ แล้วแบบนี้ใครคือผู้ชนะที่แท้จริงเจ้าคะ”

แม่ทัพไต้ยั้นดั้นนั้นก็ออกโดยพลัน บังเกิดความเสียใจขึ้นมาในทันที เขาเสียฐานามารน้อยนี้เสียแล้ว ที่แท่นวางแผนไว้หมดสิ้น ที่จงใจขอใช้กระบี่จริงก็หาใช่แคว้นแผนให้เขาอ้อมมือ แต่ต้องการหลอกล่อให้เขาเข้าช่วยเพื่อฉวยจังหวะนั้นเอาชัยเหนือเขาผู้เป็นบิดา

“ไม่นะฮวาเออร์ ข้างนอกนั้นมีแต่พวกคนนิสัยไม่ดี หากเจ้าอยากได้สิ่งใดจงบอกพ่อ ให้พ่อหาให้ก็เพียงพอแล้วนี่”

ท่านแม่ทัพร้องบอกธิดาด้วยน้ำเสียงร้อนรน จ้าวเหมยฮวามองหน้าบิดาก็ให้หึกเหินน้อยหน้าใจ นับแต่เกิดจวบจนอายุได้แปดขวบ นางไม่เคยได้ก้าวขาออกนอกจวนไร้พ่ายแห่งนี้ ด้วยว่าบิดาแสนจะหวงนักหวงหนา แม้แต่ยามที่มารดาเข้าวังหลวงไปกับบิดา เด็กหญิงก็ทำได้เพียงแต่อออยู่ที่จวน

เชื่อว่าจะไม่รู้เรื่องข่าวลือที่อีกฝ่ายปล่อยออกมาเกี่ยวกับตัวเอง แล้วจะเป็นอันใดเล่า นางรู้สึกดีด้วยซ้ำไปเพราะจะได้ไม่มีใครกล้ำมายุ่งเกี่ยวกับ

แม้ตอนนี้จะอายุเพียงแปดขวบ แต่ถ้ารวมกับชาติที่แล้ว จ้าวเหมยฮวาก็ถือว่าเป็นผู้ใหญ่คนหนึ่ง ย่อมต้องรู้และเข้าใจในขนบธรรมเนียมประเพณีของที่นี่ดีพอ ยุคสมัยของนางในชาตินี้อายุเพียงสิบกว่าปีก็นิยมแต่งงานออกเรือนกันแล้ว

ยิ่งเป็นบุตรสาวตระกูลใหญ่ก็ยิ่งดึงดูดตระกูลอื่นให้สนใจมาเกี่ยวดองด้วย ดังนั้นการแต่งงานของบุตรสาวสกุลใหญ่ทั้งหลายจึงมักเป็นการสมรสเพื่อเสริมอำนาจให้แก่ตระกูลสามีของพวกนาง

ยิ่งเป็นตระกูลจ้าวด้วยแล้ว มีใครบ้างไม่รู้ว่าแม่ทัพไร้พ่ายนั้นยิ่งใหญ่เพียงใด เป็นทั้งสหายสนิทของฮ่องเต้ที่ทรงไว้วางพระทัย อีกทั้งยังควบคุมกำลังทหารทั้งหมดไว้ในกำมือ

อำนาจของแม่ทัพมีเท่าไรทุกคนย่อมรู้จักกันดี หากจะเป็นรอง ก็คงเป็นรองเพียงฮ่องเต้เท่านั้น ดังคำที่ว่า...

‘อยู่ใต้คนคนเดียว แต่อยู่เหนือคนทั้งปวง’

เยี่ยงนั้นแล้วสิ่งที่บิดาทำลงไปนับเป็นเรื่องดีสำหรับตัวจ้าวเหมยฮวาเอง

เพราะนั่นบ่งบอกให้รู้ว่าบิดาย่อมไม่คิดจะบังคับให้นางแต่งงานเพื่อการเมืองแน่นอน แต่การอยู่แต่ในจวนเฉยๆ เป็นเวลาถึงแปดปี มันก็ทำให้นางเบื่อหน่ายมิใช่น้อย ถึงแม้จะมีพ่อบ้านจางกับจิ้งเหียน สวามีใช้คนสนิทของมารดาไว้ให้คอยกลั่นแกล้งยามเหงาก็ตามที

ว่าแต่พอนึกถึงจางฟง ไม่รู้ว่าตำราคำสาปที่นางอุตส่าห์นั่งหลังขดหลังแข็งเขียนส่งให้ เขาทำไปถึงไหนแล้วนะ ไม่รู้ว่าจะทำหุ่นฟางเสร็จหมดแล้วหรือยัง

ดวงตาคุโตส่องประกายสดใส แพรพราวระยับยามนึกถึงพ่อบ้านจางแสนชื่อที่นางเพ็งกลั่นแกล้งไป นางได้เขียนตำราถึงวิธีสาปแช่งแบบร้อยแปดจากความรู้ในอดีตของนาง โดยเขียนหน้าปกว่า ตำราเพิ่มความสุขตามหลักสวรรค์ ก่อนจะแอบลอบนำไปปะปนกับข้าวของกองโตที่ผู้คนนำมามอบให้แน่นอนว่านางรอดูหุ่นฟางจากจางฟงที่ทำตามหนังสือแน่นอนอยู่

เด็กหญิงหันมาให้ความสนใจบิดาอีกครั้ง ริมฝีปากแดงดูผลิบานอย่างขยับยืมหวาน ก่อนที่ร่างเล็กจะเดินไปเกาะท่อนแขนที่แข็งแรงของผู้เป็นบิดา พลางเอ่ยน้ำเสียงออดอ้อน

“นะเจ้าคะท่านพ่อ ลูกอยากออกไปดูภายนอกจวนบ้าง หรือท่านพ่อคิดจะให้สวามีเออร์เก็บตัวอยู่ในจวนไปชั่วชีวิต ไม่ต้องพบปะกับผู้อื่นใด”

จ้าวหมิงหลงได้ฟังคำพูดประโยคดังกล่าว พลันเกิดอาการอับจนคำพูดจะโต้เถียงกับบุตร จึ่งดังคำที่บุตรสาวตัวน้อยของเขากล่าว เขามิอาจกักเก็บนางไว้ในจวนแห่งนี้จนชั่วชีวิตได้

“ตกลง พ่อจะยอมให้เจ้าออกไปไหนมาไหนได้ แต่...”

จ้าวหมิงฮวาก็รับคำบิดา ก่อนจะมุ่นหน้าลงเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำว่าแต่

“แต่อันใดเจ้าคะ”

แม้ทัพพมูมียิ้มอย่างเจ้าเล่ห์พร้อมตอบด้วยน้ำเสียงสดใส “พ่อก็มีข้อห้ามอยู่สองข้อ หนึ่ง... ห้ามลูกเปิดเผยใบหน้าให้ผู้ใดได้เห็น สอง... ลูกต้องบอก

กับคนอื่นๆ ว่าลูกยังไม่หายดี”

ใบหน้าหวานจิ้มลิ้มรับพยักหน้ารับคำบิดาทันทีที่ฟังจบ “ได้เจ้าค่ะ”

ข้อตกลงของบิดามีผลดีต่อนางจะตาย ไม่มีเหตุผลให้ต้องคิดฝ่าฝืน
ลักนิต ห้ามเปิดเผยใบหน้าอย่างนั้นหรือ จะเปิดหรือปิดต่างอันใดกันเล่า

ต้องบอกใครต่อใครว่านางยังไม่หายจากโรคประหลาด... ดีเสียอีก จะ
ได้เป็นเกราะป้องกันตัวจากบรรดาพวกเลื้อยหิวจากตระกูลต่างๆ ไม่ให้มายุ่มย่าม
ได้

“เออละ ถ้าอย่างนั้นก็เป็นอันตกลงตามนี้” จ้าวหมิงหลงสรูป จากนั้น
สองพ่อลูกจึงประสานเสียงหัวเราะกันสดใส

เพยเขียนเดินมาหาทั้งคู่ พลังส่งยิ้มหวานหยดให้แก่สามี แม่ทัพจ้าว
มองรอยยิ้มฮุยอินตัวเองแล้วให้นึกหวาดระแวงในใจยิ่งนัก เพราะทุกๆ ครั้ง
ก่อนจะลงมือซ้อมเขา นางก็ยิ้มให้เช่นนั้นทุกคราไป

“ท่านแม่”

เด็กหญิงหันไปเรียกมารดาน้ำเสียงกระจ่างใส ร่างเล็กโถมกายเข้าหา
อ้อมกอดมารดาเมื่อเห็นร่างระหงยับเดินมาใกล้ ที่นางทำแบบนี้มิใช่ว่าดีใจที่
เห็นมารดาหอรกนะ ทว่ากลัวความผิดติดตัวเรื่องที่นำกระบี่จริงมาใช้ต่างหาก

เพยเขียนอ้าแขนออกรับร่างน้อยของธิดาที่โถมเข้ามากอดตัวเองเสีย
แน่น ความคิดจะดูบุตรหายวับไปเพราะกิริยาออกดื้อนและใบหน้าเล็กๆ ที่
เปื้อนรอยยิ้มนั้นเสียหมดสิ้น

บุตรสาวของนางยังเด็ก จะหาญกล้านำกระบี่จริงมาเล่นเยี่ยงนี้ได้
อย่างไร หากจะมีผู้ใดผิด คนคนนั้นก็ควรจะเป็นสามีน่าตายของนางมากกว่า
ร่างบางคิดพลงตัวดสายตาเขียวปัดใส่ร่างสูงที่ยืนอยู่ด้วยกัน

จ้าวหมิงหลงมองสบตาภรรยา เห็นกระบี่ยาววับในมือของนางก็นึก
ขึ้นได้ ถึงกับสะดุ้งเฮือก

“โอ้หยา ตายแน่ซีแห่ง เขียนเอ๋อร์ยังไม่ชอบให้ข้าฝึกยุทธ์ให้สวาเอ๋อร์
ด้วย นี่มาเห็นตอนใช้กระบี่จริงอีก”

“หมีงหลง ท่านขัดคำสั่งข้า ผิดยุทธให้สาวเออร์ยังไม่พอ ยังจงใจใช้ กระบี่จริงอีก ท่านมีเจตนาจะสังหารลูกข้าอย่างนั้นหรือ”

ใบหน้าแม่ทัพหนุ่มซีดเผือดลงทันที ด้วยรู้ฤทธิ์ฝ่ามือของภรรยาตนดี ว่าหนักแค่ไหน ดังนั้นเขาจึงรีบกล่าวคำอธิบายด้วยน้ำเสียงร้อนรน

“เซียนเออร์ใจเย็นก่อนนะ เรื่องมันไม่ใช่อย่างที่เจ้าคิด ใช้ไหมสาวเออร์”

ท่านแม่ทัพหันไปขอความช่วยเหลือจากบุตรสาวสุดที่รัก เพื่อให้ช่วยแก้ต่างข้อกล่าวหาให้ตนเอง ทว่าอีกฝ่ายกลับแสวงหันไปอีกทาง ไม่คิดสบตา กับผู้เป็นบิดาแม้แต่น้อย

“ขอโทษนะเจ้าคะท่านพ่อ ถ้าท่านแม่รู้ว่าลูกเป็นคนทำ ทั้งยังขอใช้กระบี่จริง ลูกคงไม่แคล้วต้องโดนทำโทษให้นั่งคัดตัวอักษรไปอีกเป็นชาติแน่ๆ ในฐานะบิดา ท่านพ่อก็รับแทนลูกไปแล้วกัน”

ใบหน้าน่ารักเงยขึ้นสบตาผู้เป็นบิดา ดวงตาสีดำส่องประกายสื่อขอร้อง และอ้อนวอน จ้าวหมีงหลงแทบร่ำไห้หน้าตาเป็นสายเลือดเมื่อเห็นสายตาของบุตรสาวที่ส่งมาแว่วอน เอาเถิด เพื่อบุตรสาวสุดที่รักแล้วเขาทนได้

แม่ทัพหนุ่มฮึดสู้ ก่อนจะทำใจกล้าเอ่ยคำอธิบายให้สุหทัยของตนฟัง

“คือน้องหญิง ข้าก็แค่อยากให้ลูกของเราคืน... อึก!”

ผัวะ! พลั๊ก! ปึก!

เสียงดังซัดถนัดหู เมื่อร่างบอบบางแต่ทรงพลังของสุหทัยจ้าวหมื่นตัว ปล่อบบุตรสาวลงให้ยืนห่างๆ อย่างว่องไว ก่อนจะวาดฝ่ามือเป็นวงแล้วพุ่งเข้าไปสร้างหนาของสามีตัวดี

ฝ่ายแม่ทัพหนุ่มเมื่อโดนฝ่ามือของภรรยาเข้าไปเต็มๆ ถึงกับตัวงอเป็นกุ่ม เสียงจะเอ่ยคำพูดหายไปด้วยรู้สึกลึกๆ เนื่องจากยามนี้ขามืออาจขยับตัวได้ เพราะโดนบุตรรักกดจุดไว้ จำต้องยอมรับแรงฝ่ามือจากภรรยาเข้าไปเต็มรัก

จ้าวเหมยฮวานี่หัวหน้าตามเสียงที่ได้ยิน ครั้นจะเข้าไปคลายสกดจุดให้บิดา ก็เกรงเหลือเกินว่าอาจจะโดนลูกหลงไปด้วย เพราะรู้ดีว่ายามมารดามีโทสะไม่มีทางไว้หน้าผู้ใด นางจึงไม่กล้าทำอะไรผลิผลาม

เวลานี้ร่างสูงใหญ่ของแม่ทัพไร้พ่ายจึงจำต้องผันตนเองมาเป็นกระสอบทรายให้ผู้เป็นภรรยาประเคนทั้งฝ่ามือและหมัดใส่ โดยที่เขามีโอกาสโต้ตอบหรือป้องกันตัวได้เลย

“จ้าวหมิงหลง ท่านถือว่าตัวเก่งกาจนักใช้ไหมถึงไม่ยอมตอบโต้ ไม่คิดแม้แต่จะหลบอย่างนั้นหรือ ได้ เมื่อท่านคิดว่าตัวเองเก่งนัก ข้าก็จะชัดเจนกว่าท่านจะยอมลงมือ”

กล่าวจบร่างบางพลันตัวดีเท้าเตะเข้ากลางลำตัวผู้เป็นสามีด้วยวิชาเท้าไร้เงาที่อาจารย์เคยสั่งสอนมาทันที

จ้าวหมิงหลงในยามนี้ถูกจนไร้เสียง อีกทั้งยังไม่อาจปกป้องตัวเองได้ จำต้องยอมกลายเป็นกระสอบทรายให้ภรรยาเตะต่อยอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง ร่างเล็กยื่นหน้าเสีย ในใจนึกสยดสยองเมื่อหูได้ยินเสียงหมัดเสียงเท้า ยามกระทบเนื้อดังสนั่น

จึงเหียน สาวใช้ประจำตัวเดินมากอดร่างน้อยเอาไว้ ด้วยเกรงว่าหากคุณหนูเข้าไปห้ามคงได้ช่องแถมติดมาแน่

พ่อบ้านจางได้ยินเสียงสบถแผดร้องเกรี้ยวกราดของสุหยินก็รีบวิ่งเข้ามายื่นหอบข้างๆ คุณหนูของตน ก่อนเอ่ยถามขึ้น “นี่มัน... เกิดอะไรขึ้น”

จึงเหียนหันไปตอบน้ำเสียงเฉยชา ด้วยเห็นเหตุการณ์เช่นนี้มาเยอะแล้ว “เหมือนทุกที่นั่นแหละ ท่านแม่ทัพทำให้สุหยินโกรธ”

พ่อบ้านได้ยินดังนั้นก็นึกรู้และเข้าใจทันที เขารู้ดีว่านายท่านมีฝีมือดีกว่าสุหยินมากมาย จึงไม่ได้เป็นห่วงอีกฝ่ายมากนัก

‘ก็ดูเอาสิ แม้แต่ยามนี้นายท่านยังคงยืนนิ่ง ปล่อยให้สุหยินตบตีโดยไม่ปิดป้องตัวเอง สุหยินเป็นถึงศิษย์ท่านฟ่ง จอมยุทธ์ผู้เก่งกาจเป็นลำดับต้นๆ ของยุทธภพเลยนะ’

จางฟงยิ้มให้ผู้เป็นนายอย่างชื่นชม จ้าวหมิงหลงหันมาเห็นคนสนิทก็รู้สึกยินดีอย่างยิ่ง เขาจึงไม่รอช้ารีบส่งสายตาขอความช่วยเหลือจากอีกฝ่ายทันที

เจ้านายกับลูกน้องประสาณสายตากัน สลื่อใจถึงใจ ก่อนที่จางฟงจะยิ้ม
เชิดหน้า เข้าใจได้ในทันทีว่าอีกฝ่ายต้องการอะไรจากการสบตาเมื่อครู

เขาล้วงมือเข้าไปในแขนเสื้อตัวเอง แล้วคว้าเอาเส้นฟางที่ไปเก็บมาสดๆ
ร้อนๆ ชูขึ้นเหนือศีรษะ ก่อนจะเปล่งเสียงอันดังลั่นออกมา “นายท่านอดทนไว้
นะขอรับ”

แม้ทัพไร้พ่ายพลันกระอักเลือดคำโต นึกดำตนเองที่หลงคิดไปว่าบ่าว
คนสนิทจะเข้าใจเขา

“ทำไมข้าถึงได้เอาควายมาเลี้ยงไว้ในจวนเยี่ยงนี้ล่ะ!”